

dã quy vẫn nở - 1

túy hà

Cung Bảo Bình

Đoàn Thy Vân - Nguyên Hà

Chỉ là một và giống như

Những vệ tinh bay lạc ngoài quỹ đạo.

Tri thiên mệnh còn mơ về tụ nghĩa

đất Lương Sơn thảo bạc nào xa.

Cảm thấy thẹn với lương tâm kẻ sĩ

Nên tự vả mình bật máu, làm mực viết thành thơ.

Tình tiền tù tội đã kinh qua,

Dở khóc dở cười một thời lính cũ.

Vẫn một lá trên đoạn đường chiến binh của chính
mình.

Đã trang trải với đời:

Tình gầy (thơ) / Tình yêu lang thang và chiến tranh

(thơ) / Trên đồng lau trắng (túy bút) / Những nẻo

đường hành hương (kỷ sự dở dang) / Vàng lên nỗi nhớ

(thơ nhạc) / Rực rỡ đời thường (hợp tuyển) / Dấu ấn da

vàng (thơ) / Lối cũ vẫn trong tim (thơ viết chung)

Góp mặt:

Tuyển tập văn bút – Một phần tư thế kỷ thi ca

Hải ngoại. Tin Văn và hầu hết các đặc san, tạp chí

Văn Học Hải ngoại.

Hội viên P.E.N club

Tổng thư ký Văn Bút Nam Hoa Kỳ

Tổng biên tập Tạp chí Thời Đại

Chủ bút giai phẩm Trầm Hương.

Sẽ trình làng:

Vàng trắng huyền hoặc (truyện ký)

túy hà

dã quý vẫn nở

thơ

kẻ sĩ 2008

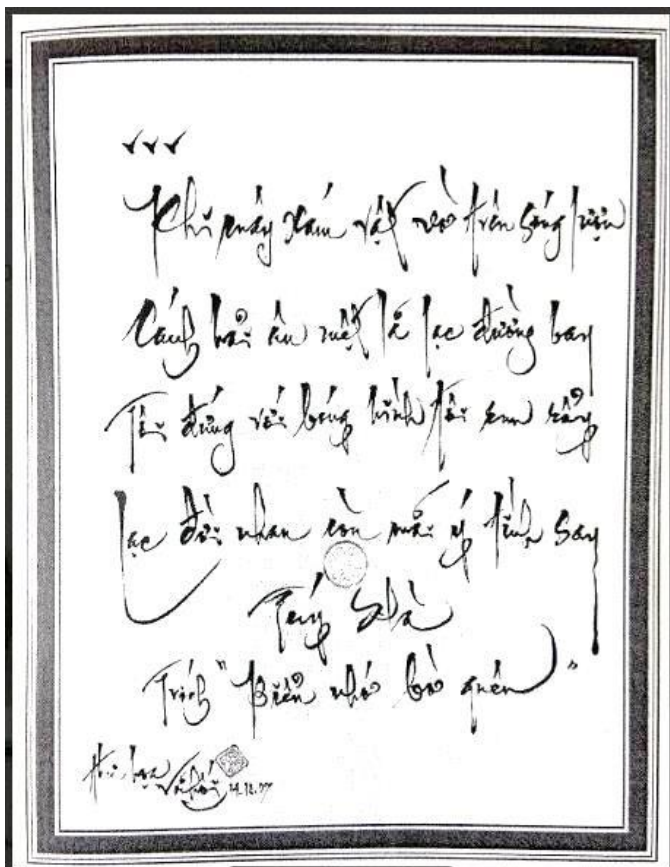
dã quý vẫn nở - 3

ngĩ tự tâm:

*thơ như tiếng thở dài đêm nguyệt tận
thơ cũng là tiếng gọi những bình minh
dòng sông đời vẫn trôi theo vãn điệu
chữ nghĩa hồi sinh từ những điêu linh.*

*đã quỳ vàng nở hoa từ xương cốt
trộn đất đen thấm máu việt nam mình.*

*ý tình gửi lại Yên Vũ Huy Châu
Chút gia tài của người lính cũ.*

Người xưa viết câu thơ từng dạy
Tam niên lộ lộ yên lửa thigan
Đốt trăm năm vẫn không lạc điệu
Ý máu tim vẫn tấm lòng son

VÀI CẢM NGHĨ VỀ THƠ TÚY HÀ

• PHƯƠNG TRIỀU

Túy Hà là một sắc diện độc đáo của thi ca hải ngoại. Tôi nói độc đáo là muốn nói lên một suy nghĩ: Người làm thơ không nên đi vào đường mòn của người khác, và cũng không đi vào đường mòn của chính mình.

Hồi mới làm thơ, có lần tôi bị Thầy quở, “Anh làm mười cũng như một bài. Vậy là không được. Bài sau phải khác bài trước.”. Lời quở của Thầy khiến tôi bừng tỉnh và soi sáng tôi.

Tôi đọc thơ Túy Hà và quả thấy bài sau khác bài trước và không giống thơ người khác. Đây là ưu điểm và cũng là điểm đặc sắc của Túy Hà.

Xin mở ngoặc ở đây. Tôi không phải là nhà phê bình văn học. Tôi viết bài này ở vị trí một người bạn và là một độc giả của Túy Hà. Tuy nhiên, tôi cũng hiểu rằng, không phải vì tình bạn

mà đánh trống thổi kèn tâng bốc quá đáng. Như vậy lại vô tình làm mất giá trị của bạn.

Tôi gặp Túy Hà một đôi lần. Anh có phong cách một tay giang hồ kỳ hiệp. Nhưng nếu anh mặc áo khinh cừ, tay cầm bầu rượu thì giống một trích tiên lẩn lóc giữa chốn bụi hồng! Xin lỗi, đây chỉ là một cách nói đệm cho vui. Túy Hà là hình ảnh phong trần của một thế hệ thanh niên hào kiệt và hào hoa. Những hào kiệt sa cơ thất thế, chịu đựng muôn vàn vùi dập và trên thân thể cũng như thân thế đã mang biết bao vết thương đau đớn của lịch sử. Do vậy, thế hệ thanh niên đó ít có người làm thơ tình, ngoại trừ những bài thơ dành cho quê hương, cho cha mẹ, cho vợ con trong những năm tháng trầm luân! Hầu như không tìm thấy trong thơ của họ những câu thơ “hẹn hò ghé đá công viên, cà-phê quán gió, nhạc xập xình” hoặc những bài thơ than van rên rỉ nói về những mối tình ngang trái dở dang tưởng tượng. Và, như có lần tôi nói về thơ Tô Thùy Yên, thơ của họ vốn là những giọt máu ứa trên từ ngữ.

*Đã là kiêu bạc cùng thơ
Du hành cõi lạ vẫn mơ khút hồi ,
Chân tâm mở rộng đất trời
Âm dương hoá chuyển bạc vô hữu hình .*

*Trái tim tím ngắt chiều buông
Sóng xô thuyền dạt cánh buồm tả tơi .
Cuối đường một cuộc rong chơi*

đã quy vấn nở - 8

Trang thơ nhỏ máu khóc cười mà đau

Cài hờ lên cửa tặng nhau

Đời thơ lỗ vận, xuống câu lạc vần . ()*

(về Thi sĩ Tô Thùy Yên)

Cùng thế hệ của mình, Túy Hà oằn nặng trên vai nỗi đau của dân tộc. Chúng ta ngưỡng mộ thơ anh và quý mến anh. Thử đọc:

...Thanh cổ kiếm trao ai về đất trịch

Giữ dùm tôi như giữ chút tự hào

Là tinh anh của người lính cũ

Vẫn còn nguyên

Dấu chí lớn chưa về.

Người trẻ hôm nay luôn nhớ dùm tôi nhé.

Lửa đấu tranh là hơi ấm bạn đường.

Chữ Tự do viết nên từ máu

Không viết bằng biểu ngữ tung hô.

Đổi họ thay tên, chuyển dời quốc tịch

Nhớ đừng quên, còn đó Tổ quốc buồn. ()*

Hai tập thơ Dấu Ấn Da Vàng và Rực Rỡ Đời Thường của Túy Hà gặt hái thành công đáng kể và gây tiếng vang trong văn giới. Tôi nghĩ sự thành công của anh là do sự đồng cảm và đồng điệu của những người cùng trải qua một giai đoạn nhiều nhướng của lịch sử. Thơ anh tạo một xúc động sâu sắc khi người đọc tìm thấy hình ảnh và tâm trạng của chính mình trong đó.

Túy Hà có vẻ chưa tự bằng lòng với mình và muốn đi tiếp trên lộ trình thi ca. Đây là một điểm son và chắc chắn Túy Hà còn đi xa hơn nữa.

Tôi nghĩ người làm thơ một khi tự mãn và trở nên cao ngạo là tự mình chấm dứt bút nghiệp của mình.

*Bên hàng dâu cây Ngâu rụng lá
Nắng quái chiều hôm chênh chếch hiên nhà
Mái tóc Mẹ hiền nhuộm đầy khói bếp
Thần thờ tựa cửa đợi ai về. (*)*

“Mái tóc Mẹ hiền nhuộm đầy khói bếp”. Tôi đã bản thân ngẩn ngơ rất lâu khi đọc câu thơ này của Túy Hà và đã ràn rụa nước mắt. Tôi chưa từng đọc câu thơ nào độc đáo như thế về hình ảnh người mẹ hiền. Ở miệt vườn có nhiều thứ để chụm lò và loại nào cũng um khói, ngoại trừ than được, nhưng than được thì mắc tiền, lại khó mua. Trong khi đó mẹ có thể quơ mớ rơm, mớ điền điển, vỏ gòn, lá dừa khô... để chụm lò. Nhưng khói của những thứ này sẽ xông đen hai buồng phổi và làm cay mắt mẹ. Tôi nghĩ những câu thơ như thế làm lớn thêm tầm vóc của Túy Hà. Quả thật không cần đem những từ ngữ triết học cao siêu và những từ ngữ bóng bẩy vào thơ. Mà chính những câu, những chữ như vậy mới là thơ!

Túy Hà như là dòng sông

*Nước buồn chảy ngược bờ trông phương nào.
Vẫn là đêm tối mơ sao
Giật mình hỏi sóng biết bao giờ ngừng. (*)*

Ví mình như một dòng sông và hỏi sóng biết bao giờ ngừng? Có lẽ Túy Hà đã có sẵn câu trả lời. Chúng ta đã tìm thấy câu trả lời khi cần răng chịu đựng sự dày xéo của những phong ba. Nhưng những người trai thế hệ dầu múa gươm hay múa bút vẫn giữ phong cách và tinh thần thượng võ. Do vậy, ta không ngạc nhiên khi đọc những dòng cảm khái đầy hào khí của họ.

•

Tôi thường có thói quen mỗi khi vợ được một tạp chí đều đọc tất cả các bài thơ trong đó. Bài nào cảm thấy thích thú tôi đọc một mạch tới câu cuối. Bài nào thích vừa tôi đọc phân nửa. Bài nào không thích tôi chỉ đọc vài câu.

Mỗi lần gặp thơ Túy Hà tôi đều đọc hết bài. Không phải vì tác giả mà vì bài thơ.

Austin, Texas tháng 1 năm 2008

PHƯƠNG TRIỀU

(*) *Thơ Túy Hà.*

nguyễn lập đông đọc thơ túy

hình xưa

*dẫn quân qua bến bắc này
nửa khuya trăng dỗi
dấu giày nước in
người qua
vỡ bóng nguyệt chìm
sẽ mai lửa dậy
một miền hậu giang.*

bóng mới

*ai trên mười phím tay gà
xôn xao ngày cũ
lệ nhòa thơ ta
thấy trong hơi rượu xót xa
những oan khiên đã mù lòa như im.*

lạc vào thơ

về Thi sĩ Tô Thùy Yên.

Như lời thấp tạ hiên huynh
Cài lên cửa tặng mong manh đường nào.
Tình yêu vết cắt ngọt ngào
Lưu tình nhất kiếm màu đào còn nguyên.

Nhiều nường, dâu bể, đảo điên
Được, thua, còn, mất, lụy phiền như không.
Tận cùng chữ nghĩa mênh mông
Vẫn là âm vọng sắc không đôi bờ.
Đã là kiêu bạc cùng thơ
Du hành cõi lạ vẫn mơ khứ hồi ,
Chân tâm mở rộng đất trời
Âm dương hoá chuyển bạc vôi hữu hình.

Hiên huynh thấp lại lửa tình
Sao nghe rờn rợn khúc hành trường sa,
San hô , đá dựng bờ xa
Làm sao ngăn được bão ta nộ cuồng.
Trái tim tím ngắt chiều buông
Sóng xô thuyền dạt cánh buồm tả tơi.
Cuối đường một cuộc rong chơi
Trang thơ nhỏ máu khóc cười mà đau

Cài hờ lên cửa tặng nhau
Đời thơ lỡ vận, xuống câu lạc vắn.

chân dung tự họa

Túy Hà như là dòng sông
Nước buồn chảy ngược bờ trông phương nào.
Vẫn là đêm tối mơ sao
Giật mình hỏi sóng biết bao giờ ngừng.

Túy Hà như là cây rừng
Xôn xao mượn gió níu tầng mây cao.
Vẫn là thương nhớ ba đào
Đầy vơi trong mắt thuở nào mỹ nhân.

Túy Hà như là phong vân
Tình riêng trăm mối ái ân không từ.
Vẫn còn nguyên những tâm tư
Làm sao tránh được tật hư: yêu người.

Túy Hà như là vàng mười
Lửa vây tứ phía cứ cười mà đau.
Vẫn thương người phận đồng thau
Trăm năm mê sáng sắc màu hoàng kim.

Túy Hà như là cánh chim
Vờn mây gheo gió ba chìm bảy trôi
Vẫn còn hí lộng không thôi,
Cái ta phách lối trong tôi muộn phiền.

Hóa ra là Túy Hà điên
Đời thường cứ ngỡ cõi tiên- thiệt tình!

như kinh nhật tụng

Những dòng chữ đấu tranh viết hoài ai sẽ đọc,
Chuyện dành lại non sông
Nào phải của riêng mình
Mạt vận lưu vong
Múa gươm thuê tìm chén rượu
Ái mỹ nhân đã quá mấy dặm đường.
Bàn tay ngọc không cầm chân ly khách,
Trúc diệp thanh đầu bằng nước Ô giang
Đừng lay tỉnh
Vì say đầu mà tỉnh
Quên mài gươm mới thực sự là say.
Quán gió bên đường
Cánh bay chưa mỏi.
Đi đi hoài chưa thấy đất lành đâu,
Sao chỉ thấy điều hâu và quạ đói
Thấy sói lang giành sống tranh môi
Và thấy người khép lòng vị kỷ
Vẫn mãi mê chút bã lợi danh
Chữ tranh đấu là tấm bùa tự vẽ
Rồi tự đeo tự đác khoa trương.
Lại có người như phượng múa rối
Tự phong mình quan tướng mới vui.
Nhìn dưới trướng quần thần dăm đứa
Mãi xum xoe kể chuyện đời xưa
Chuyện đời xưa không hề có thật
Lại thêm lông vẽ mặt nực cười.
Khổ cho ta hay cho người lạ quá!

Đền kéo quân quay mãi một vòng đời,
Cũng chỉ là những hình nhân bằng giấy
Áo ảnh thôi sao lắm kẻ say mê!

Tôi tự thú trước bình minh buồn bã
Vẫn đấu tranh không mệt với riêng mình.
Chữ tự do viết ra không người đọc
Vẫn viết hoài thành bia đá trăm năm
Vẫn khắc cốt ghi tâm không ngừng nghĩ
Đất nước con người, tằm tối còn nguyên.

Mặt vận lưu vong
Chim bay hoài đã mỏi
Ngựa chồn chân mỏi vó gục bên đồi.
Thanh cổ kiếm trao ai về đất trịch
Giữ dùm tôi như giữ chút tự hào
Là tinh anh của người lính cũ
Vẫn còn nguyên
Dấu chí lớn chưa về.
Người trẻ hôm nay luôn nhớ dùm tôi nhé.
Lửa đấu tranh là hơi ấm bạn đường.
Chữ tự do viết nên bằng máu
Không viết bằng sáo ngữ tung hô.

Đổi họ thay tên, chuyển dời quốc tịch
Nhớ đừng quên còn đó: Tổ Quốc *buồn*.

Có phải là tôi

gởi tslxn.

Giật mình tôi lại nhìn tôi
Trong gương sao lại dở hơi thế này!
Ba mươi năm, tháng, ngày đây.
Dật dờ say tỉnh đấng cay vơi đây.

Ba mươi năm lạc đường mây
Mênh mông xứ lạ cánh bay rã rời.
Thời gian luôn lặng êm trôi
Không gian vẫn mãi đổi dời lạc nhau.

Nhớ em đã bạc mái đầu
Mất mờ gối mỗi ngày sau có còn,
Giữ nguyên hay nhạt màu son
Trong tim thức ngủ hao mòn thịt da.

Đất người muôn dặm đường xa
Đường nào nối lại tình ta lỗi thời
Nắng mưa còn đó trong đời
Mình em sao lại không lời hỏi thăm.

Riêng tôi vẫn gánh thẳng trầm
Cây mơ cội nhớ nhánh mầm nhân thêm.
Vẫn nhớ ngày vẫn nhớ đêm
Nhớ môi hoa nở dịu mềm trắng soi.

Giật mình tôi lại nhìn tôi
Là ai-lạ quá, hỡi ơi! Còn gì.

Chữ nghĩa về đâu

Chữ nghĩa đi đâu về đâu?!
Khiến cho mực đọng nghiêng sâu bút phôi.
Hoa văn thủ tự một thời
Cứ như chẵn chiếu cả đời nhớ nhau.

Chữ thương chữ ghét chữ đau
Xoay quanh chữ nghĩa bạc đầu ngẩn ngơ.
Cuộc sống cùng dừng lại cùng thơ
Mới hay lẽ vận đại khờ chính ta.

Lạc vắn tựa cánh chim sa
Mưa đời rát mặt trăm kha riêng mình.
Bên kia bờ vọng lặng thình
Bên này bờ nhớ thương tình chữ rơi.

Nhập nhằng chữ nghĩa rong chơi
Bút khô mực cạn, hỡi ơi! Nghiên sâu.
Thôi về chép lại kinh cầu
Triệu hồn chữ nghĩa nhiệm mầu về đây.

Chữ nghĩa tôi - chút tình này
Cầm bằng như đã trong tay em rồi.

Khúc dạo đầu

Nhịp đời chưa đủ vòng quay
Mà sao đã thấy chân tay rã rời.
Ngày qua tháng lại rong chơi
Chỉ là nín thở để bơi ngược dòng.

Tình yêu chưa thấm má hồng
Tự đứng ngơ ngẩn sáng trông chiều chờ.
Em là thi hứng nguồn thơ
Hay là sóng dậy trong ta bẽ bàng.

Xa nhau như chim lạc đàn
Thật ra chưa tụ sao tan hỡi người.
Em như cành hoa hỏ người
Mới vừa chạm nhẹ là tươi cuộn mình.

Gần nhau như bóng với hình
Sao như xa lạ vô tình đứng đứng
Em là hoang dã cây rừng
Anh tiêu phu đại nử chùng lạc nhau.

Sự đời lẫn lộn vàng thau
Nỡ nào đãi cát tìm đau ngậm ngùi.
Em ơi! Tình vốn ngọt bùi
Nếu thờ ơ sẽ chôn vùi tuổi xanh.

Hãy mau lên đến cùng anh
Chia hương phấn nhạt mong manh đời thường.

Nụ hôn

Chỉ là
mới chạm má thôi
Mà sao như thể
đã rơi đồng tiền
Vào trong nỗi khát thèm tôi
Và lòng vẫn muốn
chạm môi – nhưng mà!
Ghét ghê!
cứ gheo người ta
Ai xui chạm má – không là hôn môi!
Đồng tiền
có rớt cả đôi,
Dẫu cho son nhạt sắc phai
cũng đành.

Lại gần chút nữa đi anh
Có thơm hương bưởi
hương chanh không nào,
Cho em thêm chút ngọt ngào
Vào trong hơi thở
môi đào trinh nguyên.
Khai tâm
mở lối tình tuyến
Cam lòng em chịu
lụy phiên cùng anh.

Hãy mau lên, mau lên nhanh
Áo không cài cúc,
cổ tranh – chiếu giường.

Tự đứng
ngại quá người ơi!
Chỉ vừa chạm má
đã đòi hôn môi.
Thực lòng muốn thử chút thôi
Em đã hực lửa,
trời ơi! Thiệt tình.

Lửa rơm muôn thuở hữu hình
Làm sao để giữ tâm bình được đây.

Một thoáng hương đưa

Chỉ vừa mới chạm tay thôi
Mà sao như thể kẻ mê em rồi.
Vòng tay ấm lại tuyệt vời
Anh như ngây dại nghe lời reo vui.

Chỉ vừa mới thấy em cười
Là anh như đã được hôn em rồi.
Dường như hương vị đất trời
Gom về đọng lại trên môi ngọt mềm.

Thoáng qua ánh mắt sáng ngời
Mà sao như thể thấy đời lại vui.
Bao năm như kén ngủ vùi
Tình si một nỗi ngậm ngùi chiếu chẵn.

Tóc nghiêng vai lệch chỗ nằm
Áo buông quần thả, ngại ngần thịt da.
Van em đừng nói gần xa
Anh như Ong Bướm mãi cần nhụy hoa.

Chỉ vừa mới chạm tay thôi
Mà sao lòng đã bồi hồi hỡi em
Khêu lên ngọn lửa khát thèm
Yêu em bất kể là đêm hay ngày.

Hãy là mãi tay trong tay
Cùng nhau nối lại đường bay cuối trời.
Van em hãy nói một lời
Là anh xuống tóc một đời bên em.

Đừng làm tâm vọng buồn thêm
Chỉ vừa mới chạm... tay em thôi mà.

Lặng lẽ riêng mình

gửi người kinh bắc.

Hồ dễ mười năm hơn vẫn nhớ
Như mới hôm qua hiện thực còn nguyên.
Trên những nẻo đường lưu vong chạy nợ
Anh vô tình lạc bước vườn em,
Vườn cây cảnh có trăm hoa nở
Riêng đóa Hồng đen, như bóng mát dịu êm.
Che đời anh mưa chiều nắng sớm
Lấm rã rời sau những phong ba.
Em chính em, đóa Hồng kỳ diệu
Nở giữa đời thường, hương sắc thanh tân.

Đôi mắt biếc như ánh sao ngời sáng
Bờ môi thơm mộng nước hạnh đào
Và suối tóc vờn da thịt trắng
Ngực no tròn mời gọi xôn xao.
Em nở ra từ hoa và bướm
Hay là từ tiểu thuyết Trung hoa
Anh như gã Đoàn lang Đại lý,
Mơ em là Vương ngọc Yến kiều sa.

Anh chết ngất giữa đam mê tình ý
Lồng ngực khô đông đá, cửa mình.
Anh cúi mặt khép vòng tay hạnh phúc
Trong cơn mê thâm lặng của riêng mình.

Anh biến thành gã làm vườn chăm chỉ
Vun trồng niềm vui mới riêng tư.
Ngày lại ngày cận kề gang tấc
Mà sao như cách biệt còn phân,
Cái biên giới giai tầng quá lạ,
Để em và anh đối diện chẳng đối lòng.
Trong hạnh phúc luôn có mầm khổ lụy
Dẫu yêu em từ tiền kiếp nào xa.
Cứ như bóng giỡn hình ngày nắng gắt
Cứ như hình tìm bóng giữa mưa sa.
Trái tim anh tưởng chừng chai đá
Già cõi hoang vu tự thuở nào,
Bỗng bất chợt trở mình rục rữa
Lửa đam mê nuôi dưỡng những ngọt ngào.

Đóa Hồng đen nở giữa vườn hoa lạ
Ấy chính là nở giữa tim anh,
Dẫu em biết hay là không biết
Thì riêng anh vẫn trân quý vô cùng.

Anh thành gã làm vườn ngổ ngẩn
Tươi tình si bằng máu tim mình.
Ngày tháng phôi pha

Hoa em vẫn rộ
Mang cho đời sắc thắm hương nồng
Hoa vẫn nở, trái mùa vẫn nở
Có khi nào nở bởi riêng anh.

Hơn mười năm, anh vẫn là chiếc bóng
Giữa cỏ cây hoa lá tự tình
Vẫn bên em buồn vui lặng lẽ
Hoa hữu tình nở giữa chân tâm.

Nếu được yêu mà đứt vài sợi nhớ
Thì sợi nhớ em vẫn căng cứng máu dồn.
Nếu được yêu mà thần kinh hoảng loạn
Thì anh vẫn xin làm gã khùng điên.
Bên đời em ghêu ngao ca hát
Cho đến cuối cùng hình ngã bóng nghiêng
Và lúc ấy trên mồ anh xanh cỏ
Chắc sẽ nở ra một đóa Hồng Đen.

Như kỷ niệm một thời ngây dại
Người yêu người muôn thuở
vẫn còn nguyên.

Hệ lụy

Hãy bước khẽ vào đời em anh nhé
Nhè nhẹ thôi đừng đánh thức lương tâm.
Bởi trong em vẫn còn nguyên mật ngọt
Mượn lửa đam mê hâm lại nồng nàn.

Hãy cứ thế bên đời em lặng lẽ,
Dâng hiến cho nhau ân ái mặn nồng.
Ướt lại cho em bờ môi quạnh quẽ
Đã bao năm khô lạnh những chiều đông.

Hãy cứ xem như tình yêu thuần khiết
Đừng nặng lòng vì quá khứ thê lương.
Em vẫn mãi cứ tham lam thềm muốn
Úp mặt vào nhau chấn gối mộng thường.

Hãy ôm em trong vòng tay mạnh mẽ
Xiết chặt vào cho ấm lại đời sau.
Trong bóng tối em vẫn còn thấy rõ
Từng đường gân thớ thịt đã riêng trao.

Hãy hôn em- hôn nhiều lần thêm nữa
Nổi âm dương trên đầu lưỡi ngọt mềm.
Bờ ngực căng da-máu dồn dục tính
Nở ra thành gai thịt gối tay êm.

Hãy cúi xuống - cúi xuống gần hơn nữa
Ngát hương hoa vạt cỏ dầy xuân tình.
Và úp mặt vào chỗ gần xa ấy
Cứ xem như tử huyết vẫn nguyên trinh.

Hãy cứ là - em van anh - hãy cứ
Là tình nhân đêm nguyệt thực riêng mình.
Em vẫn xin được một lần thưởng thức
Vị đam mê chân thật của dục tình.

Em khai môn chờ hoài không khép lại
Cho tình tuyền sáng khoái nhẹ êm trôi.
Vì anh ơi! Thời gian không đứng lại
Và đời người thì như sóng trùng khơi.

Hãy mãi là tình nhân thôi anh nhé
Dục tính muôn đời cốt lõi tình yêu
Em muốn nói - muốn nhiều hơn thế nữa
Nhưng thôi thì hãy mau đến cùng em.

Ta chia sẻ những gì còn lại nhé
Vì ngoài kia bóng tối chẳng ngừng rơi.

Quá đổi lạ lùng

Thiệt tình quá đổi lạ lùng
Ghé đời nhau lại trải lòng mây mưa.
Đời như cơm hẩm cháo thừa
Tình yêu luôn mới chẳng xưa chút nào.

Đổ thừa không hiểu tại sao
Gặp chi để lụy - chiêm bao ai ngờ.
Có bao giờ biết đợi chờ
Tự đứng ngớ ngẩn thẩn thờ nhớ nhau.

Bạc đầu tình có bạc đầu
Qua cầu mới biết cầu bao nhiêu vài.
Đường đời nào chẳng trần ai
Không duyên cũng nợ vàng phai mặc vàng.

Đường chia trăm ngã rộn ràng
Cớ chi lại ghé ngã này trống không.
Đã cuối đời- chiều mệnh mông,
May tình em thấp sáng vằng trăng côi.

Cám ơn những mắt cùng môi
Khi không ghé lại gọi mời chia vui.
Lại mưa lại gió đập vùi
Khi không khi khổng...trời ơi! Thiệt tình.

Cuộc đời đã lắm điêu linh
Thôi thì níu lại bình minh vô hình
Hãy xin giữ mãi tâm bình
Bên đời lặng lẽ riêng mình trâu cau.

Lời xưng tội sau cùng

Thú thực ùng anh em vụng về quá đỗi
Ngồi bên nhau chia nhịp thở rộn ràng
Chút hương nhụy một thời con gái
Có còn đâu để dâng hiến nông nàn.
Vòng tay tham lam, bờ môi cưỡng bức
Em thật tình rạo rức cuồng ngây.
Em vẫn biết tay trong tay tận hưởng
Không vuông tròn cho anh thỏa đam mê
Em dâng hiến toàn tâm toàn ý
Xác lẫn hồn nguyên vẹn thuyo65c về anh.
Nhưng sao lạ, cứ thềm cứ muốn
Là lại càng ray rứt ăn năn.
Bởi em đã không còn con gái
Vời trinh nguyên một thuở xuân thì.
Em sợ lắm khi anh yêu cuồng nhiệt
Sẽ có ngày nguội lạnh phải không anh?!
Và khi ấy đâu bờ môi quẩn quít
Đâu hương đưa căng máu những khát thềm
Đau vòng tay ôm ghì thân thể,
Da thịt căng đôn rạo rức chẳng nguội ngoai.

Em sợ lắm
Một lần yêu khánh kiệt
Là cả đời cô lẻ mỗi mòn trông
Nhưng sao vẫn, cứ cần anh như thế:
Không cần ai hơn trên cõi đời này.

Anh hỡi anh hãy mau cúi xuống
Cho em xin đầu lưỡi nam châm
Cho em xin ngón tay phù thủy
Khởi nguồn tinh túy tự trăm năm.
Em vụng dại như thời con gái
Run rẩy trong anh vẫn máu dồn
Vẫn căng da xẻ thịt một nụ hôn
Và cứ thế em vừa yêu vừa sợ
Biết làm sao trọn vẹn ý sinh tồn.
Để mãi hoài được yêu anh như thế
Chưa yêu ai trên trái đất này.

Anh hỡi anh hãy mau lên với chữ
Bóng tối chiều hôm chẳng đợi chờ.
Hãy tin em đây là lời rất thật
Từ con tim ứ máu vẫn nguyên trinh
Và anh ơi, hãy khỏa thân nhục thể
Để cho em thực sự hiện nguyên hình.

Chiếc áo nữ tu, một thời đã mặc
Thôi đành trả lại cho Dòng
Để cho em không còn bối rối
Và không còn tự dối lương tâm.
Mau lên anh
Hãy nâng bầu ngực lớn
Đã bao năm ép dưới áo tuyết trinh
Vẫn thường xuyên làm em khó thở
Khi lửa đam mê giục già lúc đêm về
Sau giờ cầu kinh không làm em dễ ngủ

Mà chỉ nhân lên những khát thèm.

Đời con gái đã một lần đánh mất,
Mặc áo dòng diệt dục đam mê
Nhưng ánh sáng muôn đời trần trụi
Và em yêu anh đâu có lỗi gì.
Lời xưng tội cuối cùng bày tỏ
Hãy nghe em và xin chớ cười buồn.

Em yêu anh thật tình như thế
Gánh trầm luân em chịu đến mãi phần.

Nhan sắc

Em hãy cứ là em như thế nhé!
Là tình nhân luôn có những dịu dàng.
Là ngôi sao giữa trời đêm tỏa sáng,
Soi đời anh đã xa quá địa đàng.

Trong tâm thức của mỗi người đang sống
Vẫn có hình thương bóng để mơ màng.
Dẫu là thật hay chỉ là ảo tưởng
Vẫn vô cùng kỳ diệu mộng riêng mang.

Anh đang đi giữa những đường dâu bể,
Mà tang thương là gánh nặng không rời.
May có em, là em không ai khác
Như ngôi sao bản mệnh chiếu đời anh.

Em hãy cứ là em như thế nhé!
Mãi rộn ràng nhan sắc giữa vườn xuân.
Hãy cứ là hoa hững hờ với bướm
Hãy là trăng soi rõ mặt tình quân

Anh như một mặt hồ luôn gợn sóng,
Gối đầu sương thao thức đợi em về.
Anh đã chờ bao nhiêu năm thắm lặng,
Vẫn cuồng si chất ngất những đam mê.

Hãy cứ là tình nhân nhan sắc nhé!
Cho mãi hoài mơ ước chẳng phôi phai
Anh tự nguyện, đừng trăn ai gánh chịu
Nỗi nhớ đau quay quắt tháng năm dài.

Đứng giữa quạnh hiu, đôi bờ xa tấp
Bóng ai nghiêng, hình ngã hóa tượng đài.

Tình si

Có những loài Sâu
Không cuộn mình trong Kén.
Lại bò vào ngăn nhớ của riêng tôi
Lặng lẽ rong chơi trên từng phần da thịt,
Khiến máu tim rạo rức khát thèm.
Hơi thở đập dồn
Bừng lên rát mặt,
Tôi lịm người gục xuống trong mơ.
Tôi thấy tôi đặt môi hôn cuồng bạo
Và gối đầu trên bờ ngực vun cao.
Mầm nhũ hoa căng phồng trở hạt
Tôi úp mặt vào sáng khoái hôn mê.
Em chính em,
Người em huyền mộng
Vẫn theo tôi đã mấy năm dài.
Vẫn từng đêm chân trần lỏa thể
Dục tính bừng lên
Trăn trở gối chần mềm
Và giấc mơ trở thành điệp khúc
Réo rắt hoài trong nỗi nhớ không vơi.
Có phải em là tinh tuyền hóa huyết
Chảy trong tôi chuyên chở những khát thèm.
Tôi cúi xuống, cúi sâu thêm nữa
Và gối đầu trên cỏ nhung êm,
Tôi nghe tiếng trở mình lau lách
Những hạt sương đọng lại lả ngọn mềm.

Em chính em,
Đời thương vay khóc mượn
Có khi nào khóc hộ dùm tôi.
Có khi nào cởi áo choàng hào nhoáng
Ấp ủ tôi trong hương phấn ngọt ngào.

Sao cứ mãi về trong mơ đồng thiếp,
Như hồ ly đêm đến hóa người tình
Khiêu vũ dưới trăng,
Hút dần sinh lực
Cho tôi thành khô cốt vô tri.

Có những đêm
Sầu mênh mông gọi,
Nhớ biển chiều sóng vọng âm vang,
Đã kiệt sức vẫn còn mơ mới lạ
Nỗi khát thèm trời dậy chẳng buông tha.
Lại là em thân trần nhục thể
Bước vào tôi không chút ngại ngần.

Tôi cúi xuống cúi gập thêm nữa
Dẫu biết rằng sẽ hoại huyết bốc hơi.
Cám ơn em
Cám ơn đời cám dỗ,
Đã cho tôi sống thực với chính mình.
Cám ơn Sầu
Không cuộn mình trong Kén
Đã cùng tôi vui hết tiếp đời này.

Tự đứng

Khi khổng khi không lại dính vào
Bờ môi mắt biếc đã xanh xao
Trái tim yên ngủ bao năm tháng,
Bỗng thức, dậy men những ngọt ngào.

Khi khổng khi không giọt lệ trào
Sợ rằng ân ái sớm tiêu hao.
Hương tình chưa trọn phần hương lửa
Bể ái sóng ân sóng vẫn gào.

Khi khổng khi không lạc đường vào
Mà sao tâm lại mãi xôn xao,
Đường chia trăm ngã sao không tới
Lại ghé đời nhau, chẵn gối nhau.

Khi khổng khi không đụng vào nhau
Thực tình đâu nghĩ đã bạc đầu.
Dường như tình ái không có tuổi
Đã là vàng thật sợ gì thau.

Khi khổng khi không thiệt nhiệm mầu
Có khi nào nghĩ sẽ yêu đâu
Phân chia khoảng cách ai cũng thấy
Tự đứng xích lại hóa tình sâu.

Khi khổng khi không bỗng giận đời
Gặp nhau chi để...trời ơi! Thiệt tình.

Ngất ngưỡng đường thi

Chiều qua trên bờ môi ướt mềm
Hững hờ tóc gió gọi mưa đêm,
Cho hạt sương tư căng nỗi nhớ
Khát khao tình tự ngất bên thêm.

Trời ơi nhớ quá nụ hôn thêm
Chỉ một lần thôi cũng đã thềm.
Giây phút phù du riêng hạnh phúc
Trăm năm riêng Trăm vẫn mình em.

Đường đời lai vãng bao nhiêu ngã
Biết ngã nào riêng ta với ta
Làm sao xây lại lâu đài cũ
Đỡ bước em qua trái lựu là.

Giờ đây ấn kiếm không còn nữa
Mộng bá đồ vương đã nhạt nhòa.
Áo thô giày vải thân lưu xứ
Trong ta Khanh vẫn mãi ngọc ngà.

Vẫn những chiều qua môi ướt mềm
Tà huy nghiêng xuống nỗi niềm riêng.
Mỹ nhân thành quách hư ảo cả
Cạn chén cùng ta hồi hồn đêm.

Tiệc tàn tự thưởng thêm bầu rượu
Ngất ngưỡng đường thi, một góc thêm.

Trước sau

Oakland ngày gió

Tự đứng thương quá nụ cười
Vì đâu héo hắt trên môi đại khờ
Như hoa rụng, lạc vào thơ
Hôn mê đồng thiếp dật dờ tỉnh say.
Khói hương bay lạnh chỗ này
Vàng trắng dấu mặt đêm dày tối tăm.
Nụ cười cổ quái trăm năm
Vẫn còn trần trở chỗ nằm vô duyên.

Nhớ xưa thương đôi mắt huyền
Nhìn ra thế giới ngạc nhiên ít nhiều
Sợ trời nắng sáng mưa chiều
Sợ hoa cau rụng tiêu điều trầu không.
Sợ mai kia kết tơ hồng
Trầu cau thiếu sót vôi nồng nhạt phai.
Sợ luôn hoa lý hoa lài
Hương đưa núm lại gót hài vu qui.
Tuổi tròn trắng mộng xuân thì
Làm sao biết được đường đi xa gần.
Vẫn cứ sợ vẫn phân phân
Vẫn đêm sợ bóng ngại ngần bước chân.

Ngày nay mắt đã lạc thân
Giữa đời dâu bể mấy lần đò ngang.
Đất trời xứ lạ mệnh mang
Có còn giữ lại vàng trắng quê nhà.

Em ơi! Thôi cứ thật thà
Như xưa còn bé, mộng là khói sương.
Nụ cười héo, vỡ mặt gương
Vẫn còn lưu lại dư hương cho người.

Nụ cười Bao Tự vừa rơi
Sợ gì còn có nửa đời anh đây.

Diệu lý câu rê

“...từ xưa Mận đã hỏi Đào
Vườn Đào đã cổ ai vào hay chưa...”

Nay anh là Mận hỏi Đào
Vườn em khép lại làm sao anh vào
Cứ như nắng nhớ mưa rào
Mưa không ướt đất, xôn xao mới kỳ.

Vườn em hoa nở xuân thì
Anh như cánh bướm hoài nghi lạc đường,
Phút giây hạnh ngộ bất thường
Mà sao đã muốn xông hương động phòng.

Tiếc thay Đào nở vườn trong
Mận anh ngoài ngõ những mong vin cành,
Đổ thừa trái hũy còn xanh
Mận an h áo rách, tình lành Đào ơi!

Đào ơi! Mở cửa ra chơi
Đã yêu hãy để tiếng đời ngoài tai
Thời gian nắng nhạt mưa phai
Mây trôi nước chảy biết ai vui buồn.

Yêu mau lên, sắp hoàng hôn
Sợ gì tóc rối bờ môi nhạt màu
Vuông tròn tình ý cho nhau
Thủy chung giữ lại đôi câu tư tình.

Mong sao cuối cuộc đời mình
Còn hơi thở ấm giữa mênh mông trời.
Cho anh nổi lại cuộc chơi
Thân tàn đất khách hụt hơi cũng đành.

Đào ơi! Trời mãi còn xanh
Mặn anh nhất định vin cành tuyết lê.

Trái đắng

Cơ cầu từ một chữ duyên
Phận người rệu rã tịnh yên khi nào,
Phong trần đã lấm tiêu hao
Quá giang khó tránh ba đào mỹ nhân.

TRự thâm tâm cứ nhủ thầm
Cố quên, lại nhớ, trăm lần ghét thương
Luật chơi bày trận vô thường
Ngàn năm nghịch lý cvo2n vương nợ đời.

Tình yêu như trái đắng rơi
Nào nề tâm loạn phận người tha phương
Tình yêu đồng nghĩa hioang đường
Gieo mầm oan nghiệt tai ương phủ phàng.

Cầm bằng còn chút dịu dàng
Người yêu người thật địa đàng không xa.
Mong manh chỉ một sát-na
Thjay hình đổi cảnh tình xa hóa gôn.

Hãy mau lên chớ ngại ngần
Từ tâm đối diện mãn phần chờ mong.
Mặc đời ảo cảnh sắc không
Em hình anh bóng còn trông điều gì.
Anh yêu em không hoài nghi
Cho dù bạc tóc bờ mi nhạt nhòa

Ý tình còn một chút này

Cách nhau chỉ một mặt bàn
Mà sao như thể Bắc Nam xa vời.
Âm dương nghịch lý cuộc đời,
Tình yêu đâu phải trò chơi bẽ bàng.

Anh xin em chút rộn ràng
Giữa từng nhịp thở tơ đàn đắm say.
Hãy cười, xin chớ cau mày
Cho hoa môi nở hương bay bốn mùa.

Tách cà phê nhỏ giọt thừa
Núi đời anh xuống đường mưa hững hờ.
Giọt nào rơi xuống vẫn thơ
Giọt nào rơi xuống ước mơ không lời.

Tình yêu trang điểm đất trời
Ái ân duyên nợ luân hồi tơ vương
Hãy hồn nhiên, mộng bình thường
Thế nào cũng được yêu thương mãi phần.

Biết đời chỉ là phù vân
Sao em lại mãi ngại ngần gót son
Thời gian phai nổi nhớ còn
Yêu người chỉ một vòng tròn qui tâm.

Thạch nữ

(trong viện bảo tàng)

Pho tượng đen dường như kích hoạt
Hồi sinh từ mộ cổ trăm năm.
Chút hơi ấm vờn quanh cơ thể
Đánh thức em,
Nghiêng lại một dáng nằm.

Ta cúi xuống lay hồn tượng cổ
Núu bờ môi gợi nụ hôn thâm,
Em mở mắt trời xanh vời vợi,
Thịt da đen, trên bệ đá trắng ngần.
Tự đứng cả căn phòng ảm lại
Ngát mùi hương, trầm, quế núi rừng xa.
Hơi thở dồn như tiếng rung mặt trống
Máu dồn da, nóng hổi mỹ nhân đen.
Bầu ngực căng tròn khát thềm trời dậy
Ta gập người ngã xuống rất tham lam
Phủ dập dồn – phồng da trống vỗ
Pho tượng hồi sinh sung mãn chồm lên
Những tiếng rên rợn người thống khoái.
Mầm truyền tôn hóa đá tức thì.
Tiếng trống ngừng, âm thanh vỡ vụn.
Giác mộng cuồng say,
Xô ngã một hình hài.
Em tượng cổ ngừng hơi bất động
Đổi thế nằm phủ phục tựa ăn năn.

Ta đứng dậy châu thân ướt đẫm
Vẫn còn nguyên rạo rức
Khát cuồng mê.
Mỹ nhân đen đỏi thế nằm mới lạ
Mâm dục tình có tự sơ khai.
Hóa thành lửa không bao giờ tắt
Mà chỉ là dấu mặt dưới tro than.

Mỗi trái tim có lý riêng của nó
Chỉ một điều chung:
Luôn chứa những khát thèm.
Và tình yêu muôn đời có thực
Cho dù là trong tượng đá vô tri.

Vô âm

Men tình chưa uống đã say,
Mặc cho sáng, tối, tháng ngày như mây.
Sáng bên em tối bên này,
Nhớ nhau đến nỗi thân gầy trở xương.

Đời lang bạt khắp mười phương,
Vô duyên nên mãi lạc đường tìm nhau.
Giọt rượu cay đọng chén sầu,
Thử thêm lần nữa còn đâu hương nồng.

Ta như vãi trắng chỉ hồng,
Thêu thành rồng phượng Đông phương ngậm ngùi.
Anh hóa Rồng bay không vui,
Em như Phượng múa giữa run rẩy đời.

Đường kim mũi chỉ đứt hơi,
Làm sao khâu lại nụ cười vàng tâm.
Thôi thì hãy cứ âm thầm,
Xuân Thu dâu bể thẳng trâm riêng mang.

Giữa xứ người mộng vỡ tan,
Tình xưa khép lại để tang một mình.

Tiếng đàn

Tay buông phím nhớ rụng rơi
Dây thương quay quắt, sợi buồn lạc âm
Bàn tay vỗ gỗ vàng tâm
Nghe như tiếng oán từ thâm cung nào.

Ngoài kia đời vẫn xôn xao
Trong này lỡ khúc ly tao bẽ bàng
Ngoài kia Cúc nở rộn ràng
Trong này một đóa Quỳnh vàng xác xơ.

Tiếng đàn xưa - vọng lời thơ
Giữa hoàng hôn lạnh vẫn mơ gieo vắn
Nghe hồn cốt gỗ thở than
Căng da bật máu vỡ tan thùng đàn.

Từ hoa nhạt sắc nhụy tàn
Cổ cầm muôn thuở vẫn cần tiếng tơ
Từ em xa vắng hững hờ
Gieo vắn anh viết chữ chờ thiên thu.

Em trong Cung ngọc Điện tù
Anh ngoài biên tái mịt mù khói sương.
Đàn xưa ơi! Sợi tơ vương
Vẫn theo anh suốt những đường truân chuyên.

Một đời Cúc sắc vàng riêng
Tơ rung lời gỗ cuồng điên nhớ người.

Cũng đành

Chỉ thử hỏi thôi - em mây xanh
Hay em lộng gió mãi níu cành.
Cho anh là lá khô chưa mỗi
Rơi xuống đời em chút mộng lành.

Chỉ thử hỏi thôi - chẳng dễ đành
Biển tình oan nghiệt đã đề danh.
Làm sao nói hết bao tâm ý
Để níu đời nhau, diên cũng đành.

Chỉ thử hỏi thôi - em mong manh
Sắc màu thương nhớ mãi lụy tranh.
Anh thêm nét vẽ lên mí mắt
Nhìn rõ đời nhau mộng vờn quanh.

Chỉ thử hỏi thôi - em đan thanh
Đường quay trăm ngã khói xây thành.
Ngã nào rẽ xuống đời anh nhỉ?!
Bóng hình lưu lạc vẫn độc hành.

Chỉ thử hỏi thôi - lá trên cành
Sao rơi hồ lạnh sóng buồn tênh.
Về đâu hư ảo đời phiêu bạt
Thương nhớ mãi hoài mây lạnh tanh.

Chỉ thử hỏi thôi- suốt trường canh
Xa nhau sao dạ lại chẳng đành.
Quất quay riêng bóng mình quạnh quẽ
Còn nhớ gì không... mây trời xanh.

Thiên thu huyết lạnh

Quanh ta là những mộ phần
Vô danh quá vắng người thân không còn.
Dây leo đan kín u hồn,
Ngổn ngang bia lật đổ hờn khói nhang
Hoàng hôn nhuộm sắc điêu tàn
Sương rơi mộ lạnh ma cầm ai buông.

Quanh ta dày quá tang thương
Khăn Sô rã mục lót đường bia ai.
Thế nhân sống có hình hài
Thác không chỗ dựa đầu thai nơi nào?!
Gió vô tình mãi xôn xao
Nhuộm vàng sắc lá rơi vào thiên thu.

Quanh ta là bóng tối mù
Phận người như thể ngục tù trăm năm.
Về đâu bến đỗ xa xăm
Đời thường sao lắm tối tăm mộ phần.
Chân nhang cọng cỏ tím bầm
Chiêu hồn ai biết chiêu hồn ai đây.

Quanh ta còn đó đọa đày
Phù sinh nhanh thế giữa tay ngại ngần.
Nào đâu dám xin bội phần,
Chỉ xin một chút từ tâm lòng người.
Khói hương bay, mộng đã rời
Sống sao như thể chết rồi từ lâu.

Làm sao nối lại nhịp cầu
Đôi bờ sinh tử nhiệm mầu có nhau.

Hai đầu thương nhớ

Có điều gì giữa hai đầu thương nhớ
Mà dây vô hình đã ràng buộc mười năm
Bỗng tự nhiên hóa thành sợi khói,
Nhập đường mây mê sáng một vầng trăng.
Và để lại giọt thủy tinh sắc cạch
Cắt từng phần da thịt đối lứa nhau.
Trái tim ta vốn mềm yếu lắm
Nên rất cần hơi ấm trong em
Nên rất cần chút hạnh phúc riêng êm
Vì đã biết thời gian qua rất vội
Nên một lòng bất chấp, cứ yêu thêm.

Ngày và đêm vẫn nhập nhằng sương khói
Thực và hư đâu phân biệt điều gì.
Vì trong thực đã là hư laGuy lắm
Và trong hư đã là thực muôn đời
Hư và thực đâu tìm ra ranh giới
Như anh yêu em đâu cần nói thành lời.

Có điều gì giữa hai đầu thương nhớ
Cách biệt rồi tâm ý đã phân ly.
Thôi thì cứ đổ thừa cho số mệnh
Hai đầu xa – thương nhớ mãi – lạ kỳ.

Đối diện

riêng vũ khoa

Tâm sự người sao giống ta
Nhìn nhau ngơ ngác hóa ra cũng là
Bên đời bóng xế chiều tà,
Buồn vui trong cõi ta bà thế nhân.

Phải chi có phép phân thân,
Đối đầu lưỡng cựa thập phần hoài nghi.
Trái tim một nửa sầu bi
Nửa kia hóa đá chai lì đã lâu.

Âm vang vọng từ vực sâu
Đã chôn thiên cổ còn cầu tái sinh.
Hóa ra cũng một chữ tình
Trái tim vong động riêng mình ai hay.

Trông lên cánh nhạn vờn bay
Cúi mặt nhìn xuống cỏ cây vật vờ.
Hoang vu gió thổi bóng mờ
Hình hài xiêu vẹo vẫn thơ bẽ bàng.

Đời câu lục bát riêng mang
Chút tình chút ý thơ đàn cùng rung.
Trần ai tơ phím não nùng
Chuyện người sao lại – lạ lùng – giống ta.

Cứ như hình bóng phải là
Bóng trắng đáy nước sương pha mặt hồ.

Nghịch lý

Một mắt nhìn trời
Một mắt nhìn đất
Hai con mắt giả
Nhìn đời láo liên.

Một miệng để nói
Một miệng để nhai
Đôi môi khép lại
Lời nào ăn năn.

Một tay lật sấp
Một tay lật ngửa
Hai tay úp lại
Nam mô thật phiền.

Một chân bước trái
Một chân bước phải
Hai chân khép mở
Trời ơi! Đã ghiền.

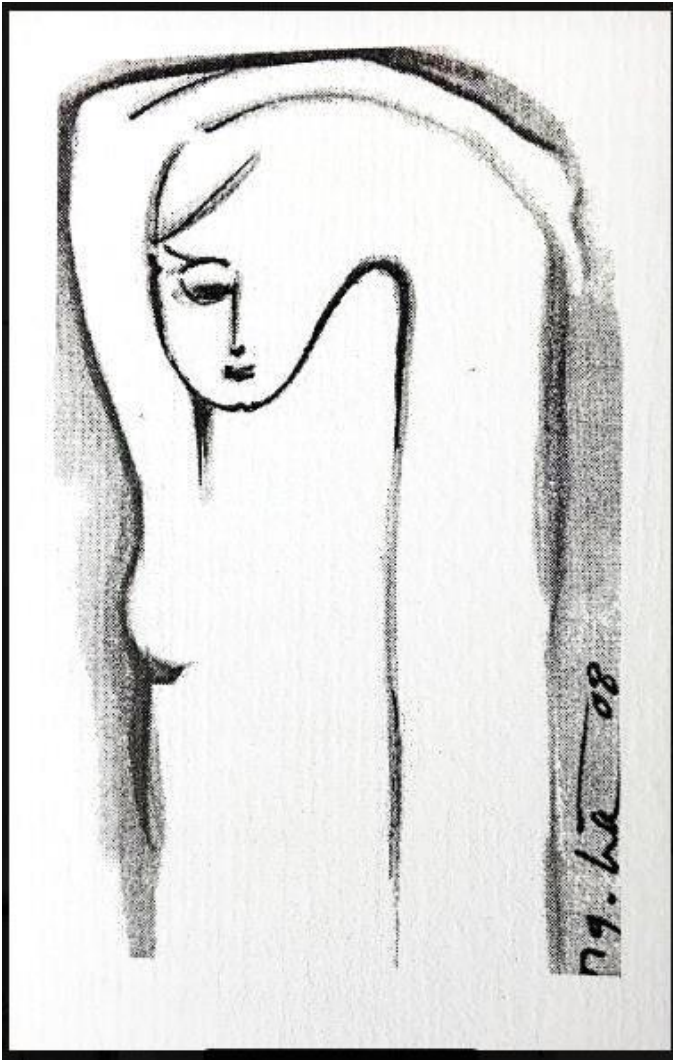
Cứ dưới cứ trên
Cứ phải cứ trái
Cứ sấp cứ ngửa
Ai người không điên.

Tặng phẩm

Cây như ý nở
lá dày
căng nhựa sống
nứt mầm xanh
lục diệp ứ mồ hôi
như em
máu dồn tim
căng từng thớ thịt
vỡ nụ cười hạnh phúc
khép đời riêng.
ta đứng lại
con tàu nín thở
lạc đường ray
ga xép ai chờ.
em qua
hờ hững
bóng ngã biệt tăm.
câu kinh chiêu
nhập xác chuông
đồng thiếp.
chiêu hồn ai
hoang phế
cổ thành xiêu.
con giun đất cựa mình như ý
bỗng hôn mê
khi chạm phải
bất bình.

nắng sa thải
còn nỗi buồn quá tải
cho ta
bóng tối giữa ban ngày.

cây như ý
khép mình khờ khạo
ngu ngơ
xếp lá khóc đồng tình.

dã quý vẫn nở - 58

Từ đó có thơ

Cô Bắc kỳ nho nhỏ
Trong thơ Nguyễn Tất Nhiên,
Nay đã già thấy rõ
Năm tháng ưu phiền thêm.

Đâu còn chiều xuống phố
Để thả bước chân êm.
Đâu còn chiều không gió
Để níu anh bắt đền.

Cô Bắc kỳ còn đó
Giữa trời chiều quạnh hiu,
Ngồi đếm từng sợi tóc
Nối dài thương nhớ thêm.

Cô Bắc kỳ chợt khóc
Nhớ demi garcion,
Trăm ngã đời lăn lóc
Giận đất trời mênh mông.

Cô Bắc kỳ xuống phố
Chiều trở gió lạ lòng,
Trắng trời trông thật ngộ
Tuyết từ đâu về cùng.

Cửa Chùa không rộng mở
Thiếu tấm lòng bao dung.
Và vẫn trên Thánh giá
Chúa cười cười như không.

Cô Bắc kỳ tóc ngắn
Vui buồn rất hồn nhiên.
Cô Bắc kỳ bạc tóc
Nói một mình - như điên.

Ta một mình qua phố
Nhớ những chiều gió nghiêng.

Vấn vui với đời

Bên này mưa, bên kia lại nắng
Nắng xuyên mưa sáng tối mặt người.
Mồ hôi mặn hòa mưa đắng chát
Tôi lại nhìn tôi tự khóc cười.
Vuốt mặt trong mưa, đưa tay hứng nắng
Nói lại đời đau gạt lụy phiền.

Bên anh ngày, bên em đêm - không lạ
Trái đất quay chẳng lúc nào ngừng.
Chỉ có nỗi phân vân dừng lại
Khóc cười, sáng tối khác gì nhau.
Bầm dập trái tim, lương tâm khánh tận
Thì còn gì để mất nữa đâu.
Hãy cứ xem sáng mưa chiều nắng
Và ngày đêm giao hợp thường tình,
Vì thật ra tuy hai mà một
Chỉ khác nhau ở mỗi góc nhìn.
Lẽ tự nhiên đâu phân ranh giới
Nên sợ gì-điên đảo mặc đời
Mỗi trái tim còn đó- ý tình
Mỗi trái tim vẫn ngời sáng lung linh.
Mỗi trái tim vẫn từ tâm độ lượng
Khi yêu nhau là chỉ một bóng hình.
Em hãy nhớ dấu đời khánh tận
Người yêu người hơn phú quý vinh hoa
Anh vẫn đi trên đường mặt vắn
Và mãi yêu em từ thuở xa đàn.

Bên này mưa, bên kia lại nắng
Hai đầu lương cực vẫn cung cầu.
Như thời tiết bốn mùa lặp lại
Vòng luân hồi còn đó ngày sau.

Hãy cứ vui với đời em nhé!
Mặc nắng mưa hãy cứ riêng mình
Dẫu xa cách đo bằng thế kỷ
Anh vẫn yêu em- nguyên vẹn ý tình.

Phong trần mấy độ

Xuân

Em nghiêng người dưới dù hoa
Sợ mưa ướt gót chân ngà cao sang.
Anh nghiêng vai gánh hoan tàng
Như phu xe kéo bành hoàng em ơi.

Giữa trời mưa lạnh tả tơi
Gió đưa rát mặt tuyết rơi trắng đường
Em trong xe ấm soi gương
Có còn thấy bóng vô thường lạ quen.

Em thiêu thân thích ánh đèn
Kiêu sa một thoáng truân chuyên trải dài.
Anh từ quan trả cân đai
Rửa tay gác kiếm, cảm hoài hồng lâu.

Vẫn nhớ nhau vạn niên sâu
Lầu son gác tía vực sâu cũng là.
Sắc, không, vẫn dậy phong ba
Nghiêng bầu vọng tưởng gần xa cũng đành.

nay

Vẫn là mưa gió vây quanh
Bỗng dưng gặp lại yến oanh bùi ngùi.
Dẫu em là Kén ngủ vùi
Anh đánh thức dậy chia vui đời này.

Hương đồng gió nội men say
Áo thô quần vải thắm ngày tiêu dao.
Mặc cho sông nước ba đào
Em hình anh bóng lẽ nào xa nhau.

Được không nào, hãy nói mau
Đừng như sóng vỗ, gõ đau lòng thuyền.

Nguyệt cầm đã vỡ

Một lời như gió thoảng qua
Mà sao như dậy phong ba đầy trời.
Một lời như hơi thở thổi
Mà sao trĩu nặng lòng ta thế này.

Hỡi em! Đã mười năm đây
Qua cầu hẹn ước nắm tay bạc đầu.
Vẫn hoài thương vẫn nhớ nhau
Mà sao nay đã rút cầu sang sông.

Thì ra duyên dẫu thắm nồng
Mà không có nợ cầm bằng như không.
Thuyền em đổi hướng - bờ trông
Anh thành tượng đá trời trông dưới mưa.

Mưa hay là giọt lệ thừa
Thương tình để lại cho vữa lòng anh.
Bạc đầu đã hết xuân xanh
Sao lòng cứ mãi lạnh tanh đêm ngày.

Hỡi em-chim sổ lồng bay
Cho anh say, tỉnh, quất quay đại khờ.
Vẫn mong đời em là thơ
Cho anh phổ nhạc thần thờ hát ru.

Ru anh trái tim tội tù
Chung thân hóa trái mù- u lạc đường.
Ru em một khúc miên trường
Đắm say giấc mộng vô thường ái ân.

Thật tình xin chớ ngại ngần
Dẫn lòng mãi nhớ - mãi phần tương tư
Vỡ nguyệt cầm - lạc Tương Như
Còn ai tấu khúc Phụng cầu hoàng xưa.

Từ nay giang vĩ giang đầu
Sóng xô thuyền dạt đầu nào riêng anh.
Nước Trường giang mãi còn xanh
Tại sao mưa lệ vây quanh nhật nhòa.

Còn đây tờ bạc em cho
Anh xin giữ lại đến khi mãi phần
Thay khăn đắp mặt vô hồn
Để hoài thương nhớ nụ hôn chưa tròn.

Sắc hoa

Mùa thu mặc áo Cúc vàng
Sang đông áo ấm dịu dàng cánh Sen
Mùa xuân lộc biếc mai quen
Hạ về Phượng đỏ môi em rộn ràng.

Bốn mùa anh đóa Quỳnh vàng
Tả tơi gió nắng hôn hoàng sắc phai.
Đời thường cỏ dại lấm gai
Vương chân lữ khách truong dài núi xa.

Hỡi em hãy cứ thật thà
Vui cùng hoa nở hát ca tận tình,
Hồn nhiên hương nhụy nguyên trinh
Mặc anh trôi nổi riêng mình hụt hơi.

Niềm vui hạnh phúc của trời
Ban cho nhớ giữ mặc đời biển dâu
Nụ cười nước mắt gần nhau
Chỉ trong gang tấc đối đầu lưỡng nghi.

Em hoa mộng với xuân thì
Anh ôm trắng ngủ đường thi ghen thâm.

Những điều rất thật

Gió tháng mười chưa đưa về hương cốm
Quả Chanh non nhuộm sắc nắng chiều phai.
Nhành lúa xác xơ chờ vàng rơm tới
Bạc cánh Cò nghiêng, mỗi mảy dậm dài.

Những nẻo đường làng đất trơn như mỡ
Nắng hạn khô da, lạnh buốt mưa dầm.
Những nếp nhà tranh mái rung phen giạt.
Khói bếp chiều hôm quay quắt quanh vườn.

Thôn xóm buồn hiu cầu ao lặng lẽ
Cá đi đâu không đớp động chân bèo.
Cành bông súng ngã mình riêng hỏi lá
Mây, nắng đi đâu - quạnh quẽ nơi này.

Tiếng Gà mẹ gọi con nghe hốt hải
Như sợ bóng đêm che lối đường về
Con Cún nhà ai - thần thờ lạ lẫm
Lê bước qua sân, u- ẩn điều gì.

Là cảm quan của mười năm về trước
Và mười năm sau vẫn mãi giống nhau.
Thời gian đi qua, nỗi buồn đứng lại
Quê hương ơi! Đâu thay đổi điều gì.

Ai đó bảo nước nhà đang vươn tới
Và nhiều lần đã giàu mạnh nhân lên.
Nhưng thực chất đâu phải là như thế
Bên lầu cao vẫn còn đó túp lều.

Xin đừng nhìn đường đông vui phố thị
Với muôn màu nham nhở quyện vào nhau
Xin vui lòng ghé qua từng hẻm nhỏ
Và những dòng kinh ngập rác, nước tù.

Và xa hơn hãy về thăm thôn cũ
Sẽ hiểu ra được, mất những điều gì.
Còn nguyên đó những ruộng đồng cỏ dại
Ngọn đèn đường là... mơ ước trăm năm.

Hương lộ đất chưa vươn mình dậy nổi
Lỗ chân Trâu vẫn lở lói phân sinh.
Những đứa trẻ còi, đi qua, dừng lại
Vẫn vọc bùn tìm bắt cá vô sinh.

Hỡi em tha hương về thăm cố xứ
Nhớ dùm cho đừng nhìn vóc đoán hình.
Hãy quên đi những son tô phấn điểm
Và nhìn sâu bằng chính trái tim mình

Gió tháng mười chưa đưa về hương cốm
Đất quê tôi còn trăn trối được gì.

Trừ tịch

Sa mạc không xa
ốc đảo
lại chẳng gần
đi qua đêm trừ tịch
biết ngày mới tốt xấu
thêm một tuổi - già thêm
vẫn cứ mừng năm mới
nghịch lý- chính là đời
không thay đổi
thiên niên kỷ cũ
không ai nhắc nhở
đường mòn đã thành đại lộ
kết cấu bằng xác người
xương khô là khung sắt
máu - mực viết tên đường
tử hoang tàn- sa mạc
ốc đảo khô-thiếu nước
lạc đà giã y chết
người đứng dậy - nhưng chỉ thế hệ khác

Ta-bóng tối-không ai đợi chờ
hy vọng tắt từ tiếng sói tru
chờ
vầng trăng lộ mặt
cây xương rồng trở hoa

tương lai - thế hệ thứ hai
sa mạc không xa - ốc đảo chẳng gần

Ta - tuổi già
thật ư!
đi qua đêm trừ tịch
ngất ngư!
vẫn gượng đứng thẳng người
nín vâng trắng
không từ.

Xuân trong mắt túy

Mỗi Xuân là một lần hy vọng
Quá khứ lụi tàn vươn tới tương lai.
Mỗi Xuân thêm một lần thất vọng
Thêm tuổi đời tóc lại bạc phai.
Hai điều ấy cứ quay vòng khép lại
Những nụ cười tím ngắt hồn ai,
Những cành nhánh trần ai khổ lụy
Vẫn vươn dài theo gió Xuân phai.
Đôi mắt biếc em tôi đã nhạt
Một màu son không thắm lại bờ môi.
Thêm một chút phấn hồng ngây dại
Không làm sao che được da môi.
Những vết cắt thời gian sắc lạnh
Cứ hằn sâu trên da thịt vàng đau.

Xuân vẫn cứ tươi nụ cười son trẻ
Lại buồn thêm hiu hắt tuổi già.

Vậy thì Xuân chính Xuân không ai khác
Xuân chính là con giáp thứ mười ba
Xuân chính là dao hai lưỡi mở ra
Những vết cắt vô hình khốc liệt,
Cho nỗi buồn cứ mãi nhân lên.

Nụ cười Xuân là nụ cười ẩn trắc,
Hy vọng Xuân là ảo vọng đánh lừa.
Lừa con trẻ thêm niềm vui mới
Lừa tuổi già quá khứ tro than.
Thi nhân bảo mùa Xuân diễm tuyệt
Không hết lời ca tụng Chúa Xuân.
Nhưng hãy thử nhìn Xuân trước mặt
Sẽ nhận ra ta đang ở điểm nào.
Và sẽ hiểu những chồi non lộc mới
Cũng sẽ là phân bón Xuân sau.

Và cứ thế mùa Xuân bất diệt,
Cho loài người vẫn vươn tới tương lai.

Mùa Xuân và Tết thân thờ

Tết âm lịch bên xứ này lạ lắm
Lạnh tái da và cứng thịt - chuyện thường.
Nhà lại nhà không hề sơn phết lại,
Và cây Nêu trong trí nhớ - lạc đường.

Những nơi nào có đông người Việt ở,
Thì may ra có dưa mứt bày hàng
Và dĩ nhiên cả bánh chưng củ kiệu,
Cho dù là đông đá lạnh tanh.

Tết quê hương chưa quen mùi nước Mỹ
Vẫn rụt rè trong phòng khách khang trang.
Là mùa Xuân giữa Đông hàn mới lạ
Cười mừng Xuân đến - chẳng được tươi.
Con chim nhỏ cũng buồn không muốn hót
Tết nhất gì đâu, làm tối mặt mày.
Mấy gã bạn về hưu, phon thăm hỏi,
Chỉ qua loa dăm ba chuyện nhạt phèo.
Rồi loanh quanh những điều xưa cũ rích,
Đã bạc đầu còn gọi giấc mơ hoa.
Rồi cứ làm như “ngày xưa hoàng thị...”
Đâu nhớ rằng chân mỗi, tay run
Còn hơn nữa mắt mờ, răng rụng.
Hết hơi rồi còn gì nữa mà kham!
Bà bạn già khoe con đàn cháu đống
Mà lại quên nhắc tục “Tết lì xì”

Tết nhất đến nơi, muốn cười nhiều lắm
Mà sao mờ lệ - mắt xốn xang.
Nhớ Mẹ quê nhà
Chắc đang tất bật
Chạy chợ ba mươi - cho kịp giao thừa.
Chậu Mãn đình hồng có còn không mẹ nhỉ!
Hay cũng lụi tàn theo bước con đi.
Những khóm Hường dương Mẹ thường chăm sóc
Có còn ra hoa hướng tới mặt trời.
Hay cũng buồn hiu, sầu rung cuống lá
Tay Mẹ già nua, phân nước thiếu thừa.
Cô bé nhà bên có thường sang thăm Mẹ,
Có còn khéo tay giúp Mẹ tằm Trầu
Thế đấy Mẹ ơi! Nhớ nhà ngớ ngẩn.
Tết nhất bên này buồn hắt buồn hiu,
Cứ nhớ loanh quanh, những điều lấm cấm.
Quên mất một điều
Quê hương còm cõi,
Và những đời nghèo sao mãi còn nguyên.

Tết đến Mẹ ơi! Buồn rơi nước mắt
Thôi thì
Xin bái vọng quê nhà,
Thay nén nhang thơm
Hường lòng tưởng nhớ
Những Tết quê xưa một thuở yên bình.
Và Mẹ tôi mãi mãi một bình minh.

Xuân vẫn chưa về

Saint Louis chưa Đông đã lạnh
Ngọn Bắc phong thổi ngược vàng hanh
Tháp cầu vồng hình như nghiêng xuống
Hỏi thăm từng bông tuyết buồn tênh.

Saint Louis chiều qua rất vội
Những chiếc xe gạt tuyết về đâu.
Cây lá ngọn rơi cành thương lá
Người co ro bạc trắng mái đầu.

Nóc giáo đường dường như đông đá
Lũ chim đen nặng cánh chao nghiêng.
Tìm hơi ấm từ tâm không chỗ
Giữa tuyết mêng mông cũng lụy phiền.

Những con đường quanh qua xứ đạo
Họ Khiết Tâm lắng đợi chuông chiều.
Những sắc màu không còn bay trong gió
Tuyết hoa rơi bạc áo đã nhiều.

Mẹ Khiết Tâm trên cao có thấy
Người tha hương lưu xứ - như mây.
Không là giữa mênh mông nước Mỹ
Mà giữa đời tuyết trắng rừng cây.

Saint Louis mùa này lạnh lắm
Tuyết vẫn bay lặng nhớ âm thầm.
Nhớ nhà xa ấm hồng bếp lửa
Khói lam chiều bàng bạc như mây.

Tôi lại về đây Saint Louis
Quần quanh tìm bạn thuở phong ba
Xem còn - mất, được bao nhiêu đứa
Hay đã là thân gửi hồn xa.

Mẹ Khiết Tâm lòng luôn rộng mở
Con cầu xin hai chữ: tâm bình.
Saint Louis Tháp cầu vồng nghiêng xuống
Như thương ta nghiêng ngã một đời.

Như thương ta xa quá sân chơi
Đã quá cũ - như lời nói thật.

Chuốc rượu cùng Xuân

Mời bóng cùng ta xa phố phường
Vào đây mở cửa đón văn chương.
Đầu năm chấp bút như khai hỏa
Hâm nóng tình Xuân chén rượu thường.

Đã lâu không gặp trông sao tẻ
Chân mỗi tay run quá vụng về.
Đây rượu giang hồ trên đất khách
Nén lòng uống tạm nuốt nhiều khê.
Bực mình viên đạn sau da tóc
Trở nhánh đâm gai bọc mỡ thừa.
Lấy ra lại sợ thêm lần nữa
Nhớ máu đổ ra trận đánh xưa.

Bóng ơi! Cứ để ta quyết đấu
Vớ nổi đau riêng đã dài lâu.
Như thể từ thời còn trai trẻ
Chọn nghề chinh chiến đến bạc đầu.
Vẫn giữ lời thề luôn “tự thắng.....”
Tang bồng hồ tử đã dương cung.
Thôi thì cứ hãy cùng cạn rượu
Gõ nhịp mà ca khúc tương phùng.

Này bóng vào đây, nhanh với chứ
Làm thêm dăm chén đón mừng Xuân.
Đừng sợ bên trời xa lặn đạn
Bóng hình chung thủy chẳng phân thân.

Xuân qua

mùa xuân lạnh quá em ơi!
buồn vui thương nhớ đầy vơi vẫn còn
trong anh nguyên một màu son,
bờ môi mộng ảo nụ hôn ngọt ngào.
nhớ gì nhớ đến nôn nao,
hương nồng lụa cũ xanh xao những chiều
xuân nghiêng mưa bụi đáng xiêu
bờ vai ướt lạnh cũng liêu ghé qua
đời nhau một chút cũng là
ba sinh hương lửa thật thà em ơi!
mùa xuân thay đổi đất trời,
nhưng sao đổi được một lời yêu em.
đã là nhụy thắm hương quen
đôi tà áo mở đài sen đáng bày.
hoa không cánh vẫn vờn bay
yêu em dẫu có dại ngây cũng đành.
mùa xuân chút nắng vàng chanh
anh đem nhốt lại mong manh đường nào.
màu hoa vui sắc hồng đào
đã yêu, khôn dại tiêu hao vẫn chờ
dẫu cho dại cũng làm ngơ
hoặc là khôn cũng bài thơ để đời.
cám ơn em quá tuyệt vời
tận cùng thương nhớ xuân ơi! một thời.

cám ơn đất cám ơn trời
cám ơn cánh én ghé qua đời này.

Ông đồ năm cũ

Tưởng nhớ thi sĩ Vũ Đình Liên

Ông đồ già năm cũ
Ngồi bên góc phố buồn,
Nhớ mực tàu giấy đỏ
Lất phất hạt mưa tuôn.

Hoa đào xưa chẳng nở
Khách qua đường đi luôn,
Những ngón tay nín thở
Cầm bút nét chữ run.

Con đường xưa không thấy
Cổng thành hờn thay tên
Ông đồ già run rẩy
Thẩn thờ nhớ khách quen.

Ngày Xuân qua rất vội
Mưa tuyết Ông đồ quên
Nghiên mực tàu giấy đỏ
Chiều về tóc bạc thêm.

Ông đồ xưa còn đó
Ngồi nhớ người khấn thêm,
Vũ tiên sinh mắt tỏ
Chỉ dùm đường qua đêm.

Hôm sau người qua lại
Bên cổng thành lao xao
Thân Ông đồ lạnh ngắt
Hồn thoát xác chiêm bao.

Ông đồ xưa đã mất
Vũ tiên sinh chẳng còn
Cây đào già lả ngọn
Tan tác cảnh lộc non.

Còn đó - điều gì

Nam sinh Cường Để nói gì
Khiến cho Trường nữ thâm thì rỉ tai,
Hẹn nhau chờ lá Bàng phai
Gốc hoa Phượng cũ lên gài bài thơ.

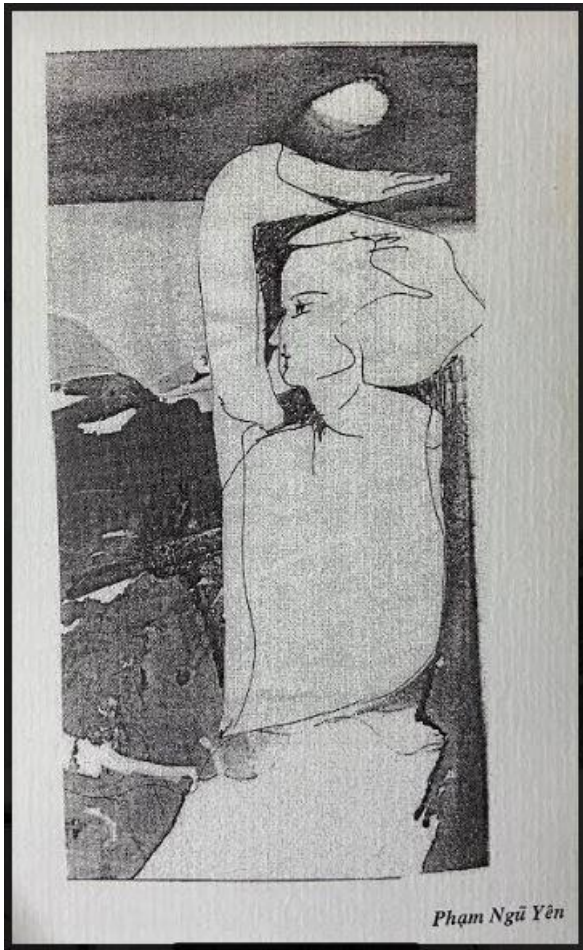
Chút tình chút ý mộng mơ
Hương bay theo gió thoảng mắt nai.
Trường xưa xa mấy năm dài
Cổng vào lớp cũ then cài đã lâu.

Bao năm mộng vẫn gói đầu
Đi quanh đi quẩn đi đâu cũng còn,
Chữ thương chữ nhớ vuông tròn
Một thời áo trắng xác hồn còn nguyên.

Cường Để ơi! Vẫn tinh tuyền
Nổi đau bạc tóc, muộn phiền tái da.
Mỗi lần họp bạn gần xa
Trường xưa lớp cũ có ta có mình.

Man man thiên địa điều linh
Mênh mông nỗi nhớ bình minh chưa về
Đời phiêu bạt, lắm nhiều khê
Vẫn còn trở trái não nề trong ta.

Cường Để ơi! Hãy thật thà
Ghé qua Trường nữ níu tà áo bay.

Sắc Phượng hồng

Lão mùa hè già nua lại đến
Nắng vây quanh đổ lửa trên đầu
Nóng cháy da, cỏ cây cuồng dại
Vẫn không bằng nôn nóng nhớ nhau.

Nhiệt độ kế quay hoài không nghỉ
Phá làn ranh giới hạn thủy ngân
Lão mùa hè giận run phun máu
Tô thắm thêm màu đỏ phượng buồn.

Gió nắng bùng lên thành lưới lửa
Cũng không bằng nhiệt độ tình yên
Và cứ thế lửa thành phuop75ng vĩ
Cho hè xa thương quá Thu gần.

Tà áo trắng sân trường khép lại
Lật trang lưu bút, gọi băng khuâng.
Lão mùa hè già nua hung hãn
Cứ quấn quanh như kẻ thất thân.

Và vẫn thế hè đi hè đến
Tuổi thanh xuân cứ mãi rong chơi.
Cánh cổng trường bao lần khép mở
Chú ve buồn hát mãi tàn hơi.

Mùa hè của túy

Mùa hè nắng rực quanh ta
Mà sao vẫn lạnh trong nhà ngoài sân.
Thì ra thiếu dáng em gần
Lại cùng nỗi nhớ ngại ngần gọi nhau.

Từ em trả lại trầu cau
Cửa em khép lại còn đâu động phòng.
Từ em cởi áo sang sông
Bờ chia hai hướng anh trông hường nào.

Hè này nắng nhớ mưa rào
Đỏ thêm sắc phượng xôn xao gốc bàng.
Từ trong ký ức ngổn ngang
Bỗng đứng tiu3nh thức ngỡ ngàng làm sao.

Ba mươi năm chẳng đầu hàng
Dài thêm nỗi nhớ võ vàng còn nguyên.
Chiêm bao trở giấc tạt nguyên
Trái tim nở máu cuồng điên mất rồi.

Mùa hè mãi nhớ em thôi
Nhìn hoa phượng nở ngỡ môi em gần.
Thôi thì cũng thử một lần
Qua hình bóng khác ái ân cùng người.

Đỗ Quyên

Mùa hè nghe tiếng Đỗ Quyên
Gọi hồn Thục Đế từ thiên niên nào
Tháng ngày đã lỡ tiêu hao
Nửa đời phiêu bạt xông xao cuối chiều.

Bên trời một bóng hình xiêu
Nhớ hoa Phượng đỏ, tường rêu, cổng trường
Thương từng viên gạch lát đường
Bước chân nhẹ gót phở phường hẹn nhau.

Nhớ vị ngọt viên kẹo Cau
Dấu trong tà áo cho nhau cuối giờ.
Nhớ những lúc em thẩn thờ
Tóc mây vén nhẹ ngẩn ngơ một mình.

Tình như trang giấy trắng tinh
Câu thơ ghi xuống tội tình gì đâu.
Mà sao lòng cứ đau đau
Hè chưa qua hết mong mau Thu về.

Hỡi em áo trắng tóc thề
Đông vui phố thị lại mê mẩn đời
Có còn nhớ giậu mùng tơi
Đau lòng mực tím viết lời nhớ thương.

Thu sang biết còn chung đường
Hay là em lại đổi trường sang sông
Đổi hờn cá chậu chim lồng
Còn đâu chân sáo tung tăng sớm chiều.

Cho anh giữ lại ít nhiều
Hè xưa kỷ niệm ưu phiền Thu sau.
Ba mươi năm lẻ còn đâu
Vẫn là Thục đế tiếng sầu Đỗ Quyên.

Nắng gió hè xưa

*.. . những chiếc ghế xe chở đầy hoa phượng
em chở mùa hè của tôi đi đâu .. **

Mùa Hè xa trôi về đâu
Cánh diều no gió, sắc màu tuổi xanh.
Sân trường áo nắng vàng chanh
Hàng hoa Phượng cũ nặng cành nhớ nhung.

Mùa Hè cổ tích đóng khung
Cổng trường khép lại tự dừng thần thờ.
Về đâu hỏi những câu thơ
Xưa ghi rất vội mộng mơ dịu mềm

Mùa Hè nhớ chiếc võng êm
Gốc cau nghiêng bóng trăng đêm bơ phờ.
Hoa Ngâu hoa Sấu đôi bờ
Hương Chanh rơi xuống suốt tơ tóc huyền.

Mùa Hè vọng tiếng Đổ quyên
Gọi hồn Thục Đế cả thiên niên rồi
Thiệt tình nhớ quá đi thôi
Cầu tre lắc lẻo chiếc nôi tự tình.

Mùa Hè Hạ trắng riêng mình
Lại theo nhau suốt hành trình mới đau.
Biết đời nắng quái mưa mau
Chưa Thu đã nhớ Hè sau bồi hồi.

Trái Bàng, Me dốt và tôi
Khép trang kỷ niệm rã rời tiếng Ve.
Đường xa mong một ngày về
Bạc đầu vẫn nhớ mùa Hè rất xưa.

Đỗ Quyên tôi – đời nắng mưa
Hóa thân Thục Đế vẫn chưa có nhà.

** nhạc Phượng hồng*

Biển nhớ bờ quên

Bên bờ vịnh Mexico mùa hạ
Nắng gió mưa rào réo gọi bờ xa.
Tôi đang ở cực nam nước Mỹ
Mênh mông chiều mơ một ánh sao sa.

Để được gửi bao nhiêu lời nguyện ước
Về cho em trong nỗi nhớ thật thà.
Bên bờ vịnh Mexico hoang dã
Hàng cây nghiêng níu lại chút nắng tà.

Khi mây xám vật vờ trên sóng lượn
Cánh hải âu mệt lả lạc đường bay,
Tôi đứng với bóng hình tôi run rẩy
Lạc đời nhau còn mãi ý tình say.

Vẫn là vịnh Mexico nghiệt ngã
Nắng nung người gió muối mặn đời nhau.
Con nước lớn nước ròng sao lạ lắm
Và vô duyên ngọn sóng bạc đầu đau.

Tôi thực sự muốn hóa thành bờ đá
Để sóng đời miên viễn mãi ru tôi.
Từ ký ức một thời yêu điên dại,
Như đã tràn xe cát lấp biển khơi.

Cứ nói thế thực tình không phải thế!
Ba mươi năm vẫn nhớ quá biển quê.
Và trên vịnh Mexico xa lắc
Nỗi nhớ tôi vẫn nằng gió vụng về.

Nói gì thêm hỏi người em Ô- cấp
Nhớ quá đi thôi, sóng vỗ chiều tà.

Trăng cũ

Vàng trắng cổ tích thần thờ
Còn nguyên tròn khuyết đôi bờ quạnh hiu
Cuo65o già mê giấc ngủ chiều
Quên đem ánh sáng trải đều thế gian.
Bên kia bóng tối mênh mang
Bên này ánh bạc tràn lan đất trời.

Vàng trắng thiên tuế không đời
Người chưa trăm tuổi nửa vời buông tay.
Mộng vờn theo cánh hạc bay,
Hỏi thăm cực lạc mới hay trăng già.
Trăng già lại nở trăm hoa
Vườn em vương giả vườn ta tối mù.

Nếu em là trăng thiên thu
Ta vào tử lộ mộng du cũng đành.

Cúc xưa

Nhớ kim cúc bvt

Qua cầu lạc biển sương mù
Mênh mông, nghe tiếng mùa thu thổi dài.

Trên từng phiến lá vàng phai
Dường như giọt lệ mắt ai thần thờ.
Rơi vào chữ nghĩa thành thơ
Tràn lên nỗi nhớ vỗ bờ quạnh hiu.

Trong Thu chỉ có nắng chiều
Nên hoa cúc nở tịch liêu riêng mình.
Cúc xưa nở rộ xuân tình
Nào ai biết được trọng khinh bên nào.
Vỡ vàng thương nhớ tiêu hao
Trên từng hơi thở, xanh xao nhịp đời.
Hoa lá ơi! Tháng năm trôi
Mùa Thu còn đó trong tôi ưu phiền.
Nhặt lên từng phiến lá êm
Nghiêng theo chiều gió gọi thầm tên em.

Mặc thêm tôi, rêu xanh thêm
Giọt mưa Thu gõ nhịp đêm trăng trâm.
Từ trong ký ức xa xăm
Cúc xưa hoa vẫn nở mầm trong tôi.

Qua cầu lạc bến, đời trôi
Mùa Thu mất trí gọi tôi hững hờ.

Trăng đây

Bài thơ chưa viết trọn vần
Mà thuyền trăng đã đến gần đón đưa.
Hoa Chanh hoa Bưởi từ xưa
Gửi hương theo gió gọi mùa vu qui...

Trăng đây, thơ nói lời gì
Tuổi tròn con gái xuân thì khai hoa.
Chiếu chẵn mãn nguyệt chan hòa
Đường ngôi rẽ lịch kim thoa mới cài.

Nồng nàn thêm mộng đêm dài
Tiểu thư chân đất trang đài như nhau.
Cần gì rượu ngọt, Trầu Cau
Đất trời giao phối ngày sau vuông tròn.

Chỉ là mới một nụ hôn
Cũng làm hồn xác mỗi mòn nhớ em.
Là ngày mà ngỡ như đêm
Không trăng, trời lạnh lại thêm khát thèm.

Môi tìm môi quá dịu mềm
Áo quên cài cúc ngực êm mới phiền.
Thịt da thơm ngát tinh tuyền
Hương đồng gió nội còn nguyên bên này.

Làm sao để anh giải bày
Những tình những ý mê say ngất trời.
Thật tình đâu phải chuyện chơi
Vì yêu mà khổ suốt đời cam tâm.

Hỡi em xin chớ ngại ngần
Nhanh lên với chữ, đất gần trời xa.

Hà nội ngày về

Hà nội Thu, hay Hà nội phố,
Vẫn mờ sương, chim lạc hướng bay.
Đường cổ ngư, cây Sấu buồn rũ ngọn
Tiếng chân người, gõ nhịp trần ai
Gánh hàng hoa trên vai trĩu nặng
Cô hàng ơi! Dừng bước đợi ta về.
Gom hết lá khô
Đốt lên thành lửa
Cho ấmĐ hàn hong lại tình Xuân

Hà nội xưa hay nay cũng thế
Thay đổi gì đâu thời tiết không chờ.
Từ Hà nội Xuân
Cây rung cành nhánh
Tiếng thổi dài thê thiết những đời hoa.
Năm cửa ô xa, gió mùa đổi hướng
Tái ngắt bờ môi, mắt biếc lạc thần.

Hà nội mùa hè
Một thời kẻ chợ
Những đời ve khóc ngắt đoạn trường.
Hoa phương đỏ như máu bầm rụng xuống
Huyết mộ chôn tím ngắt tà dương.

Hà nội sâu thơ, buồn lây nốt nhạc
Vọng dư âm
Ba sáu phố phường.
Lạc dấu tìm đâu những con đường cũ
Dìu chân ai rộn rã đến trường.
Và những em tôi
Bốn phương trôi dạt
Gánh hàng hoa đổi chủ, gió xoay chiều.
Hà nội bốn mùa, trong tôi chỉ một
Mùa tang thương rét mướt ngẩn ngơ về.

Nên làm sao thấy mùa vui phố thị
*Chỉ thấy rợn người dưới cờ đỏ mưa sa.**

** ý thơ Trần Dần*

Thu tím – trường xưa

Mùa Thu áo tím về đâu
Võ vàng nổi nhớ rót sầu vào thơ.
Gió nghiêng cánh mỏng hững hờ
Nhẹ rung cây lá nhạt mờ sắc Thu.

Mây từ đâu- mây hoang vu
Đường xưa trống dục điệu ru không lời
Sân trường xác lá khô rơi,
Ngã ngơ cửa lớp - người xưa đâu rồi.

Vẫn còn nhớ mắt có đuôi
Tay nâng tà áo níu tôi những chiều
Cổng Trường khép lại tịch liêu,
Theo em về tận hiên Thiền viện xa.

Dưới dàn bông giấy riêng ta
Hoa bông giấy tím sa vào áo em.
Tiếng dương cầm vọng dịu êm
Bờ môi ấm lại ướt mềm nụ hôn.

Liêu trai tóc rũ chiều hôn
Ngất ngây hư thực mơ hồ tỉnh say.
Bàn tay thật níu bàn Tay
Tay vô hình kéo áo bày thịt da.

Cho ta riêng những ngọc ngà
Cho ta ngây ngất sa đà ái ân.
Cho ta hương lửa bội phần
Cho ta cúi xuống đời gần nhau thêm.

Thơ ngây từ già bên thêm
Từ đây tình ý làm mềm lòng nhau,
Nhớ cổng trước, thương sân sau
Vờn nhau như thể bướm hoa không rời .

Tự đứng chinh chiến không mời
Như cơn giông đến cuốn đời trôi theo.
Xa em áo tím buồn treo,
Trời Thu phai nắng mây theo gió về.
Khi tàn cuộc chiến điên mê
Ta rơi xuống vực nhiều khe - ngục tù
Mười năm trong chốn sa mù
Còn nguyên hình bóng tím Thu thuở nào.

Mười năm vất cạn máu đào
Về thăm trường cũ nôn nao bần thần,
Thì ra từ thuở xa đàn
Anh thành lính trận em vào mật khu.

Đổi đời, đổi cả mùa Thu
Em thành hiệu trưởng - bí thư - đảng đoàn.
Trường xưa xác Phượng đã tàn,
Hiên chùa hoa Giấy rộn ràng còn đâu

Tím xưa ơi! Mối tình đầu
Làm sao đo được nông sâu lòng người.
Dẫu em là tượng vàng mười
Hồn xiêu, phách cũng tả tơi điêu tàn.

Mùa Thu Cúc nở râm ran
Riêng ta lạc điệu cung đàn, tàn Thu
Lạ thường, trong cõi sa mù
Tự thâm tâm vẫn nhớ Thu năm nào

Mùa Thu hóa đá xanh xao
Vẫn còn nổi nhớ trăng sao một thời.

Mẹ và Tôi

Trời Nữu ước cuối Thu lạnh lắm
Không việc làm tôi lại lang thang
Áo jacquet nhà binh không đủ ấm
Đành ghé vào Starbucks xôn xao.
Quán cà phê bên góc đường số 7
Cạnh trạm dừng tàu điện Metro.
Tôi ngồi ngắm người qua kẻ lại
Là ngắm chính tôi
Lạ quá đi thôi.
Bên góc phố bà già đen không lạnh
Đang quay quần với lũ chim đen.
Điếu thuốc trên môi
Bánh mì vung vãi
Mang niềm vui cho những cánh chim trời.
Tôi bước đến xin mỗi chút lửa.
Bà cười hiền hỏi mày đến từ đâu
Và làm gì trong màu áo lính
Đã sờn vai, bạc phếch thế này!
Tôi cười cười
Tôi là lính cũ
Của Việt Nam nhỏ bé trên bản đồ.

Bà già đen ra chiều thương cảm
Nén ngậm ngùi kể lại chút đời đau.
Bà già da đen
Có chồng tử trận
Ở Việt Nam đổ lửa năm xưa,
Và đứa con theo chân vào bảo táp
Sa mạc phương xa biển biệt không về.
Đầu thế kỷ lại tiễn thêm đứa cháu
Sang kiếm đèn thần ở lò lửa
Trung đông.
Dòng họ Mẹ đen lữ hành trong máu lệ
Gian khổ không từ vì bảo vệ tự do.
“Gia đình tao ba đời là lính
Và riêng tao là cựu nữ quân nhân”
Vẫn nuôi dưỡng lá cờ sao sọc
Bằng những hy sinh thầm lặng chẳng ai hay.
Cờ sao sọc nhân danh công lý
Của toàn cầu vẫn ngạo nghễ tung bay.
Bà Mẹ đen âm thầm bên góc phố
Phân phát giăng rao nhân ái tình người
Bằng những mẩu bánh thừa góp nhặt
Nuôi đàn chim vừa ghé lại trú Đông.

Ai hiểu được dưới chân thần tượng
Đuốc tự do vẫn cháy sáng ngời
Và bệ đá không bằng cẩm thạch
Mà là bằng những tấm lòng nhân.
Và là bằng những hy sinh thầm lặng
Từ thâm tâm muôn thuở những chinh nhân.

Trên nước Mỹ còn nhiều, nhiều lắm.
Những bà Mẹ da màu yêu quý tự do.
Tôi cúi xuống hôn bàn tay Mẹ
Như hôn Mẹ tôi đã quá vãng lâu rồi
Đâu phân biệt màu da sắc tộc
Vì máu tim người thắm đỏ chẳng hề đen.

Trời Nữ Ước dường như ấm lại
Trên nụ cười hiền của bà Mẹ không đen.

Phi tuyết

Cảm Nguyễn Đức Nhơn

Ở kia! Bông tuyết nào rơi
Vào trong ngăn nhớ cho tôi tần ngần.
Mùa Đông xa gọi Thu gần
Cành nghiêng cuống lá phân vân bồi hồi.

Ngoài khung cửa sổ tuyết rơi
Chiều qua quá sớm khung trời lặng câm.
Có đôi sóc nhỏ âm thầm
Nhìn tôi lặng lẽ vọng âm xa vời....

Bông tuyết rơi đã hệt hơi
Hình tôi mãi đứng bóng khơi chiều tàn.

Ý riêng

gởi thụy

*Cám ơn đời đã có Hoàng
Tiểu thư con gái dịu dàng nhà ai*

Cám ơn thiệp cưới hoa cài
Trăm năm kết hợp nụ cười vàng tâm
Cám ơn luôn những thăng trầm
Thụy du một khúc đường trần riêng mang.
Cám ơn ngày cưới rộn ràng
Tình chung hợp ý tràn lan cõi người.

Cám ơn đời vẫn còn tươi
Để cho trai gái mãi hoài có nhau.
Cám ơn đến tận ngày sau
Hương thơm rượu ngọt bầu cau mận nồng.

Cám ơn ta mãi phiêu bồng
Không về chung tiệc phụ lòng thân quen
Thôi thì gởi tặng chút men
Gây thêm hương nhớ không quên ngày này.

Thụy du một khúc tình say
Áo vàng hoàng thị còn đây hỡi người.

Lễ Mẹ Á Đông

Tây phương lễ Mẹ một ngày
Việt Nam truyền thống lễ này quanh năm.
Vì Mẹ sáng như trăng rằm
Dịu dàng hơn cả tơ tằm Vua ban.

Tiết phong khả hạnh - cơ hàn
Trái lòng sưởi ấm, gánh gian nan đời.
Hy sinh không nói một lời
Lặng yên như thể đất trời thủy chung.

Mẹ là hương lúa gió đồng
Theo con từ thuở lọt lòng sơ khai.
Năm tháng dài sắc tàn phai
Vẫn chung nhịp đập một hai không rời.

Mẹ từ huyền sử một thời
Đạp trên bão lửa cát lời đồng dao.
Nuôi con bằng sữa ngọt ngào,
Nuôi con nuốt lệ Mẹ nào trách than.

Chỉ buồn đất nước điêu tàn
Nhớ con xa xứ lạc đàn mà đau.

Đã trăm năm dựng thành sấu
Nỗi lòng Mẹ gửi kinh cầu ngàn câu.

Mẹ ơi! Mẹ Việt bạc đầu
Ly hương phiêu bạt biết đâu là nhà.
Chỉ là hai chữ gần xa
Mà sao như thể ráng chiều sắc pha.

Mẹ ơi! Áo rách đường tà
Khi nào gặp lại Mẹ già khâu cho.

Huyền sử

Thương biết mấy biển đầy quê Mẹ
Nhớ khôn cùng cao ngất núi Cha,
Nhưng vô lý lại từ huyền sử
Mẹ núi xanh Cha biển trầm kha.

Và trăm con đời chia hai ngã
Nửa lên rừng có Mẹ nhớ Cha,
Nửa xuống biển gần Cha thương Mẹ
Ngàn ngàn năm hóa cổ tích xa.

Lã chính sử hay là dã sử
Trúc xanh, giấy lạnh, lệ tương tư.
Mẹ Âu Cơ dấu đá hóa đá
Cha Long Quân thương nhớ không từ.

Truyền thuyết cũ sao còn như mới
Bởi trăm con vẫn mãi lạc nguồn,
Nên hồn Mẹ, trường sơn đá dựng
Và xác Cha sóng bạc đầu buồn.

Nên bóng hình lạc nhau từ thuở
Mẹ thành rừng Cha lạc biển mơ.
Có khác gì, đời thường, cổ tích
Tình yêu đâu có tuổi bao giờ.

Thôi hãy cứ như rừng với biển
Và hai đầu thương nhớ khôn nguôi.

Sóng vỗ bờ ta

Tôi có trong tôi, Chúa của tôi
Ba ngôi một Chúa chẳng phân đôi
Lại thêm có Mẹ, Mẹ tuyệt vời
Đầu đội Triều thiên sáng sao trời.

Tôi có trong tôi, em của tôi
Chỉ mong được mãi, mãi yêu thôi
Dẫu cho bị phạt ngàn kinh nguyện
Vẫn nói yêu em đến trọn đời.

Tôi có trong tôi, tim của tôi
Là dòng sữa Mẹ ngọt đầu môi
Là hơi thở ấm Cha phiêu bạt
Là nỗi nhớ em – nhớ mãi thôi.

Chỉ ngần ấy thứ là tôi đã
Ngỡ thoát đời chung cõi ta bà
Bơi theo sông bạc trên đầu núi
Tắm biển kim cương dưới trăng ngà.

Nhưng chỉ trong thơ, thơ của tôi
Nhớ ai ẩn hiện dạ bồi hồi
Phượng đỏ đầy sân vui áo trắng
Giữa mái trường xưa rộn tiếng cười.

Và chỉ trong thơ, thơ của tôi
Có cô em gái ghé bờ môi
Hôn tôi bên góc tường nhà nguyệt
Và khẽ cầu xin mãi có đời.

Vẫn chỉ trong thơ, thơ của tôi
Thương người dật mộng, mộng tan rồi
Thôi đành khe khẽ dâng lời nguyện
Xin Chúa từ tâm mở mắt đời.

Thì ra sóng cũ không cần mới
Vẫn vỗ bờ ta thêm tả tơi.

Một mình trên vịnh Mexico

Tâm cảm với phi long

Chuyện thường ngày diễn ra vui lắm
Ly cà phê không kịp mang theo
Điếu thuốc lá nửa chừng hút vội,
Nên vị cay, đắng ngọt gởi giờ sau
Tôi không đi
giữa trời trong gió mát
Không được nghe tiếng nhạc đầu ngày
Khi tôi đi, lảng giềng im lặng lắm
Và sân chơi còn rơi rớt sương khuya
Và riêng tôi ngủ chưa tròn giấc
Kính cận già nua không tăng độ sáng,
Một bóng xuống tàu đôi mắt còn cay.
Lại ra khơi buông chài thả lưới
Với cổ tàu già, Giã một và tôi.
Không kịp thở nghe theo con nước
Sóng vẫn vô tình vỗ mạn tàu nghiêng.

Tôi chính tôi là người lính cũ
Đã trở về từ những non cao
Xa quê hương, già từ vũ khí
Chữ nghĩa không nhiều, nghề nghiệp gì đâu
Thôi thì đành xuống chơi với biển
Và trở thành ngư phủ buồn tênh.

Mơ ước nhỏ – tấm trắng quê mẹ
Sống an bình – đạm bạc quê cha,
Nhưng tự cổ chữ ngờ ai biết
Đẩy đưa tôi trôi dạt xứ này.
Biển Cà mau chào tôi viễn xứ
Vịnh Mexico mời gọi tôi về.
Ngày lại ngày
Galveston biển hiền, sóng nổi
Khi ngư dân dậy sớm lên đường.
Những cánh hải âu vẫn còn ngái ngủ
Lũ Bồ nông khép cánh co ro
Anh bình minh chẳng hát cũng không hò
Cứ lặng lẽ trời lên từ biển
Đường chân trời thấp thoáng gần xa.

Trên đồi Can-vê

Marian days 8-2007

Cỏ cây ôm ấp phận người
Những lều những bạt những đời lưu vong.
Ở đây đất lạ tình nồng
Nắng chen rừng lá hương Thông gọi mời.
Về đây bái Mẹ Mân côi
Nghe lời ca Thánh bồi hồi nhớ nhau.
Hỡi em còn nhớ kinh cầu
Ngày xưa xuất giá trầu cau thần thờ.
Bên đường anh mãi làm thơ
Xe hoa qua khuất anh chờ ai đây.
Biết rằng sáo đã xa bay
Sao anh cứ mãi mong ngày gặp nhau.
Thiệt tình đại quá hóa đau
Câu kinh không thuộc có cầu được đâu.
Ngăn tim như thể vực sâu
Tối tăm không đáy chứa sầu thế gian.

Hỡi ơi! Tình là bạc vàng
Vàng tiêu bạc hết ngỡ ngàn u mê
Đường tình ngàn dặm sơn khê
Chỉ còn dặm chót đường về Can-vê.
Ngày xưa Chúa nhỏ máu thề
Cứu cho nhân thế khỏi nhiều khê đời.
Thương cho người nhập cuộc chơi
Quên rằng Hồng đở nở từ máu tươi.

Carthage ơi! Những nụ cười
Mười phương tụ lại dâng lời kính thắm.
Kính cầu xin Mẹ ban ơn
Cho lòng nhân ái sáng ngời thiên thu.
Tình yêu riêng dấu xa mù
Còn nguyên hạnh phúc, oán thù tiêu tan.
Missouri nắng lụa vàng
Đồng Công hoa nở tràn lan đất trời.

Đời người cõi tạm mà thôi,
Hãy mau theo Mẹ Mân Côi lên đường.

Ý ngã tâm nâng

LÝ

Chiều ngã sương rơi mời cánh gió
Ghé thăm lối cũ Trúc vô tâm.
Tự đứng xương cốt nghe rờn rợn
Lá rụng buông lời tiếng nguyệt cầm.

THUẬN

Trúc vô tâm có trăm con mắt
Nhưng nhìn đời mờ mịt tối tăm.
Người vô duyên chỉ hai con mắt
Nhưng sáng lòng khai chữ ăn năn.

NGHỊCH

Trúc vô tâm nên không nhiều loạn
Lại có trăm con mắt nhìn đời.
Người hữu tâm thường lâm vắn nạn
Dễ gì khai nhãn thế gian đời.

Và TƯ DUY

Trúc mã thanh mai người xưa nói
Thói thường để chỉ việc xứng đôi.
Mấy ai đoán được dòng sông chảy
Một sát na thôi đủ đổi đời .

Tĩnh thức

hư.

Lá sen tươi trải ra xanh biếc
Giọt nước rơi thành ngọc quy tâm
Người đuổi nhau trên vòng hư ảo
Cuối cùng là tụ điểm vô âm.

thực.

Ta hãy nhìn ta trong tĩnh lặng
Như thiền sư điện bích ăn năn
Sẽ có lúc khai tâm minh nguyệt
Bóng và ta sẽ hết nhập nhằng.

Vô biên.

Bàn tay Phật xòe ra thật lạ
Lại hoá thành địa võng thiên la,
Thạch- hầu- nhân, nhảy mười vạn dặm
Cũng không qua được cõi Ta bà.

và ngộ

Gom lại cả những điều hư thực
Nhỏ nhoi thôi nhưng vẫn ngộ ra
Chính từ tâm, hình là ngã Phật
Tham – sân - si bóng gốc tà ma.

Nên bến giác, bờ mê có thật
Bỏ hình bắt bóng khổ đời Ta.

Tịnh trai

Từ em lỏa thể gheo trắng
Ta về diện bích ăn năn tạ thiên.
Đã ba năm lẻ còn nguyên
Trái tim si dại vẫn điên đảo đời.
Vẫn mơ trăng sáng rong chơi
Trầm hương da thịt, như thời nguyên khai.
Dặm đường xa đã mệt nhòa
Cung đàn lữ nhịp miệt mài thiện tai.

Thôi đành thử về tịnh trai
Ngày nghe thuyết giảng bên đài liên hoa.
Nhưng đêm lại mộng nhạt nhòa
Chân tâm tỉnh thức vẫn là tương tư.
Đường nào về lại thảo lư
Áo thô chân đất giã từ sân si.
Câu kinh tiếng kệ còn tù
Duyên người bất ý hoài nghi thêm phần.

Trong tim nhiều quá sóng ngầm
Triều âm vang vọng qui tâm lại lười.
Dưới chân pho tượng Phật cười
Tịnh tâm sao vẫn ngẩn người nhớ nhau.
Vàng trăng ơi! Nghiêng xuống mau
Cho ta thấy lại sắc màu hương xa.
Từ em lỏa thể đã là
Trong ta nhưng nhớ thiệt thà em ơi.

Vẫn là khách trú

Lạ – lạ quá con thuyền Bát nhã
Lại đong đưa vỗ sóng thờ ơ!
Quanh – quanh quẩn đôi bờ đá dựng
Biết bến nào nhập động bơ vơ.
Hạt bụi nhỏ từ tâm độ lương
Cõi hồng trần khát thực mười phương
Đời mê mãi vẫn thân khách trú
Nhưng trú nơi nào hơn quê hương.

Chờ

gởi v.tiến lập

Khu nội chẩn, hành lang lạnh ngắt
mặt tái xanh - hốc hác
ngẩng đầu, ngờ nghệt
gọi tên nhau
tiếng trẻ ngoài song
nghe ngồ ngộ
thảng thốt
chiếc xe lăn rệu rã mệt như
màu áo blue
khoác hồ
không tin tưởng
ống nghe dất túi ngược đời
màu tường trắng
như khăn tang trùm đầu thiếu phụ
bóng đèn vàng da
trở cơn sốt rét
mang tiếng thở của rừng
theo bước chân lê
mùi thuốc khử trùng
như mùi ngải dại
hít thở - hoang mê
ký ức vợ - không hồi tưởng
cơn đau vật vã
mất nước thịt da khô
người bệnh – đợi chờ

vấn bệnh hoài miên viễn
tha phương tị nạn
kích ngất- chán chường thay
hỏa hoạn - cháy trong lòng
nước ở xa khó cứu
viên sỏi thận
rắn mắt chặn nước gần.

Hoài niệm- bệnh viện - đợi chờ không thôi
Tức tưởi - cũng phận người.

Nén hương lòng

Kính dâng Hương hồn Nhạc Phụ

Thân phụ, Nhạc phụ như nhau
Tình yêu tự trái tim người hữu tâm.
Đời kiêu bạc lắm thăng trầm,
Bôn ba gần trọn trăm năm đường trần.

Nén hương phụ tử tình thâm,
Mất mờ ứ lệ âm thầm tiếc thương.
Thăng hoa tràng hạt dẫn đường
Hồn lâu Hoàng hạc khói sương tro tàn.

Nhạc phụ ơi! Đã mãi phần
Nước đầy sao khỏi chảy tràn thành ly.
Thôi thì thôi! Biết nói gì
Phân ưu sao được, bờ mi khép rồi.

Đời người chỉ hai chữ thôi,
Làm sao hứng được một trời nhiều khê.
Đã vui giữ trọn lời thề
Sống đầy nhân nghĩa, thác về lạc phương.

Bát cơm, chén muối, nén hương,
Nén lòng, nén cả thê lương dâng người.

Nhạc phụ ơi! Hãy mỉm cười
Phương xa con nguyện làm người thành tâm.

Một đời biệt hải

Thương tiếc Nguyễn Văn Hát

Khi anh bạn Navy Seals ngã xuống
Nụ cười buồn trên di ảnh còn nguyên.

Và trong tôi bừng lên khí huyết
Boi lội một đời, chinh chiến thần nhiên.
Thân cường tráng như tượng đồng dũng sĩ
Đã một thời ngang dọc vẫy vùng,
Sông nước ba miền, cỡi đầu ngọn sóng
Kinh ngư quá hải nhập Bắc phương.
Tin tức mang về quý hơn châu báu
Góp thêm chiến tích giữ quê hương.
Tổ quốc thân yêu vô vàn trù mển
Những đứa con Người nhái kiên cường.
Nói gót tiên nhân, những đời dũng tướng
Là Yết Kiêu, Dã Tượng lừng danh.
Tên khắc bảng vàng - sử xanh lưu dấu,
Ngàn thu còn nức lòng người.

Bạn Nhái tôi ơi!

Chắc lòng vẫn nhớ

Một thời hải chiến kiêu hùng.
Vượt tuyến vì dân - ngăn thù chống địch,
Đã bao lần máu hòa nước biển
Đột phá đơn thân - thuốc nổ trên đầu,
Quỉ khiếp thần kinh - gan đồng dạ sắt
Vì tự do xem chết tựa hồng mao.
Mỗi lần ra quân, mỗi lần vĩnh biệt

Nhưng lại trở về với những chiến công.
Hứng mũi chịu sào trước Khinh – tốc - đỉnh
Chinh chiến dọc ngang – trò chơi nghịch lý
Đã bao lần sanh, chưa tử bao giờ.
Từ thuở chân trần - trôi theo vận nước
Sóng bạc đầu - bạc cả tóc xanh.
Bạn Nhái tôi ơi!
Bao lần rơi lệ
Đi ba về một là thường.
Giọt nước mắt thôi, mà sao khô khốc
Lại mặn hơn nước biển nhiều lần.
Và cứ thế cho đến ngày mất nước
Không phải tại mình, sao nặng oan khiên.
Súng đạn trên tay, chí hùng nguyên vẹn
Cũng ngậm ngùi quá hải gánh tai ương.

Đã bao nhiêu lần đứng nhìn ra biển
Và ước gì đôi chân vịt còn nguyên.
Đã bao lần giữa đất trời lộng gió,
Vỗ ngực cười khan, khóc đoạn trường.

Và giờ đây, còn nguyên chí lớn
Sao vội vàng xa đồng đội thân quen.
Sao vội vàng ra đi không từ biệt,
Chén rượu ly bôi ai rót ngậm ngùi.

Bạn Nhái tôi ơi!
Sinh ra vi Tướng-

Và phải chằng thác tự vi Thần.
Cứ như thế tôi bùi ngùi nuốt lệ
Nhớ nhung này gửi gió trao mây
Đưa tiễn bạn một đoạn đường sao đủ
Có lẽ là - phải đưa cả thiên thu.

Thôi hãy cứ an - bình yên nghỉ
Bạn bè còn đây nỗi nhớ không rời.
Những Navy seals
Chào buồn ứa lệ
Hẹn có một ngày hội ngộ trùng dương.

Kình ngư ngược sóng

Thương tiếc Tôn Thất Đông

Chiến hữu Navy Seals
Tôn Thất Đông tự quyết.
Viên đạn vô tình
Như sóng bạt kình ngư.
Ngày không nói đêm vật vờ say tỉnh,
Uất hận điều gì mà để đến hôm nay
Hơn ba mươi năm,
Làm Việt vương Câu Tiễn
Ném mật nằm gai chờ một ngày về.
Sao không đợi và chờ thêm chút nữa
Ngày Việt nam vui, bừng sáng chân trời.
Sao vội vã ra đi không nói
Rượu giang hồ lạnh ngắt bờ môi.
Không chia tay không một lời từ biệt,
Chén đắng này ai cất dùm cho.
Bàn tiệc còn nguyên
Những pho tượng sống,
Lại trống không lạnh ngắt một chỗ ngồi.
Chén gạo nén nhang đốt thêm điều thuốc
Nâng ly gọi bạn quanh đây.
Chiến hữu Navy Seals
Tôn Thất Đông không còn nữa!
Đã rời xa mưa gió giang hồ.
Nhớ cái thuở
Độc hành độc đạo
Trò tử sinh xem nhẹ, một nụ cười.

Những chiến công còn nguyên trên ngực áo
Dũng sĩ ẩn danh anh hùng bất bại
Chiến đấu vì niềm tin:
Chính nghĩa thắng hung tàn.
Trái đã chín trên cành trĩu quả
Sao không chờ thêm chút nữa Đông ơi!

Hợp mặt hôm nay
Tiệc tàn chiến hữu
Thiếu điều gì mà rượu uống không say.
Ai đó bảo thiếu Navy Seals tiểu ngạo
Đời thiếu nụ cười - ẩn chút tình riêng.
Tôn Thất Đông
Bạn giang hồ phiêu bạt
Cự chiến binh Người Nhái kiêu hùng
Đã thực sự rời xa bằng hữu
Và xa luôn những ước mơ gần.
Bạn nằm xuống
Lòng ta quặn thắt
Đời chiến binh thiếu mất một bạn đường.
Sóng gió giang hồ khúc ca tiểu ngạo
Biết Độc cô cầu bại về đâu.
Hương khói nhang thơm,
Quyện mờ nhân ảnh
Bằng hữu còn đây hiu hắt buổi tiệc chiều.

Chén rượu chuyển tay
Tiễn Đông về miền viễn
Và biển đời vẫn dậy sóng nhớ Kinh ngư.

Tiến đưa

Tống tửu Phạm Hi

Đưa nhau một đoạn đường này
Mai kia biết có ai người tiễn ta
Tự đứng lạnh cả thịt da
Gió mưa rất mặt nhạt nhòa dấu chân.

Phạm huynh hí lộng quý thân
Nửa cười nửa khóc xác thân tro tàn.
Nửa đời mơ cõi địa đàng
Cùng trời cuối đất mệnh mang vấy vùng.

Nửa đời khổ lụy tội cùng
Chìm trong khốn khó vẫn không cúi đầu.
Giờ nằm đây hứng lệ sầu
Có nghe tiếng hát vực sâu kinh buồn.

Có nghe gió lạnh mưa tuôn
Giữa dòng nước chảy ngược nguồn quạnh hiu.
Hỡi ơi! Số phận không chiu
Nắng phai gió hú muôn chiều xót xa.

Phạm huynh ơi! Cõi ta bà
Từ nay thiếu bóng bạn ta thật rồi.
Nhớ quán xưa lạnh chỗ ngồi
Còn vương khói thuốc ngậm ngùi nhớ nhau.

Thôi thì miên viễn ngàn sau
Hẹn nhau gặp cõi nổi đau không còn.
Thiên thu vĩnh biệt vương tròn
Cung đàn dứt tiếng vẫn còn dư âm.

Đưa nhau một đoạn đường gần
Thật ra là đã đôi bờ chia xa.
Nổi đau quanh quẩn trong ta
Như là sương khói sơn hà còn nguyên.

Phạm huynh ơi! Hãy bình yên
Rượu này một chén hồn thiêng cạn cùng.

Điệu Flamenco cuối cùng

*Thương nhớ những Delta không trở lại**

Nhớ cú nhảy tuyệt vời vào An lộc
Trận đánh nở hoa trên báo chí trong ngoài
Những người đưa tin,
rung lên như chớp giật
Cánh trực thăng đuổi gió chẳng hề ngưng.
Những thẳng em
Như người leo núi
Lỡ sẩy tay chơi với giữa không trung.
Trên đầu thiên la
Dưới chân địa võng
Đạn địch đạn ta, đâu phân biệt chính tà
Mìn bẫy ngổn ngang
Chẳng đầy như lưới nhện
Pháo địch vươn nòng pháo ta trực xạ
Ta một địch trăm kiên cường tử thủ
Tướng quân đốc trận dưới cờ vàng
Điệu Flamenco
Từ đất nước đầu bò vọng lại
Tuổi trẻ tôi khiêu vũ với tử thần
Delta, Delta nhảy vào lưới lửa
Đại bàng gãy cánh vẫn vùng lên
Quả đạn cuối cùng thổi tung Tăng địch
T 54 quái vật im hơi
Những vòng kẽm gai cuốn đầy xác địch
Những anh em sinh Bắc tử Nam.
Những da vàng tuổi đời quá trẻ

Chưa một lần trai gái hẹn hò.
Uống lầm thuốc cầm thù,
Người tắm đầy hơi độc
Đã hy sinh cho lý tưởng hoang đường,
Đã hy sinh cho mộng bá đồ vương,
Không hề biết mình là con chốt thối
Trên bàn cờ chính trị vốn bất lương.

Địch chiếm khu Nam. Địch tràn khu Bắc
Pháo đập thành Tây, cửa Nam lửa dậy
Mặt đất hoang tàn chất chồng vỏ đạn
Thị trấn rung lên từng cơn co giật.
Những đứa em tôi, Kinh Kha thứ thiệt
Nhảy vào vùng tử địa chẳng co chân
Dấu bên cạnh bạn đồng hành vừa rút,
Bi đồng đế hòa máu tươi đổi sắc
Thành rượu vang đỏ thắm chẳng ai ngờ!
Đường đạn địch xỏ sâu thêm mấy đứa
Toán thứ hai còn lại vẫn kiên gan,
Lưỡi dao găm, trái mini nắm chặt
Phải giữ đất này dấu tử sinh.
Đêm hóa ngày, đêm hừng hực lửa
Ngày hóa đêm khói súng vây thành.

Trận đánh lạ quân trường chưa kịp dạy
Tướng quân thay xạ thủ đại liên
Thằng em truyền tin
Trên đầu dây liên hợp
Trả lời thay cho giới chức thẩm quyền.

Và truyền tin, một tin duy nhất
Địa ngục trần gian, An lộc vẫn còn.
Cả thế giới như lên cơn sốt
Những huy chương thả xuống
Chiến trường.
Hỡi những tấm huy chương
Muôn đời hai mặt
Phô mặt phải dưới mặt trời rực rỡ
Mặt trái kia im lặng dưới đáy mồ.

Điệu Flamenco lần cuối
Buông những nốt trầm buồn nghịch lý
Chào những anh em
Nằm lại với chiến trường
An lộc, Delta, điệu Flamenco còn đó
Thương nhớ vô cùng
Những hào kiệt nước Nam tôi.

**in lại có hiệu đính*

Đồng cốt

Mây vụng dại
Gió cũng điên rồ
Thơ níu lại mùa Xuân hấp hối.
Hoa Cúc vàng, trở dạ xanh xao.

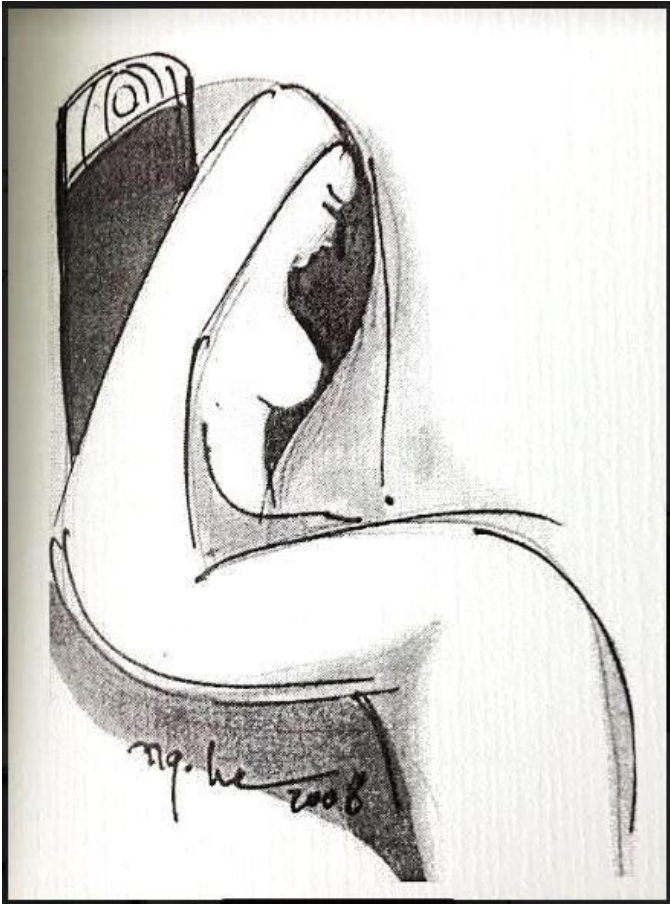
Gió khóc thâu đêm,
Ngấn dài giọt lệ
Thuyền nghiêng neo lại đợi chờ ai.
Tráng sĩ đi đâu mà vội thế
Bụi mờ nhân ảnh vó câu xa
Nghe chẳng tiếng sáo trên sông lạnh
Cho bóng cùng ta giỡn chiều tà.

Mây dừng lại
Gió lặng yên
Thơ rụng xuống giữa ngàn hoa thất sắc.
Tim vỡ, máu bầm không giữ được đời nhau.

Cánh Bướm vờn bay
Nụ cười khô khốc
Ai điên ai tỉnh giữa đêm ngày.
Hàn sĩ Tiệm Ly có còn thổi sáo
Từ buổi chia tay tiễn bạn lên đường.
Chén rượu cửa đôi
Nuốt hờn sông Dịch.

Chiều ngất ngư
Thương nhớ cũng riêng mình.

Thuyền gõ mục
Cô lái già
Ngàn năm hóa cốt gọi hồn ma
Nghe như thức dậy từ trống trận
Dục vó câu đồn lay tỉnh ta.

đã quý răn nỡ - 134

Thủy hử quan

Ta nghe rờn rợn từ sông lạnh
Tiếng chèo khua nước vọng âm ba,
Từ thuở tiền nhân đi mở đất
Vạn dặm đường xa mấy sông qua.

Lại nhớ bến xưa buồn hiu hắt
Một chiếc đò ngang đã quá già.
Biết hồn lão trượng còn quanh quẩn
Gọi nữ ma về say với ta.

Những tưởng ra đi là trở lại
Hồn đau lau lách cũng tàn phai.
Non nước còn đây rừng u- ỉn
Sông nghiêng sóng vỗ khúc thiện tai.

Thương cô lái cũ trắng tròn lẻ
Hai chục năm xa nỗi nhớ mong,
Theo chân lũ thứ đường dốc ngã
Gãy cánh cò bay trời mệnh mông.

Buồn hắt buồn hiu không nói được
Thở dài thêm một dặm đường qua.
Đầu ghềnh cuối bãi con nước lớn
Hay rờng cũng chỉ một dòng trôi.

Bóng ta ngã xuống vầng trăng lạnh
Như mãi trăm năm sóng vỗ bờ.
Người điên, ngựa mỗi thân đất khách
Sai vẫn lạc ý một đời thơ.

Bến cũ đò ngang sông vẫn chảy
Mà sao nghe lạnh đến vô cùng.
Hoang phế tịch liêu bờ nước ngập
Vẫn còn nguyên đó cốt xương rồng.

Biết hồn lão trượng về đâu nhỉ!
Cô lái đò xưa có còn trông!?

Thiện ngôn

Nhìn xuống trái đất vẫn quay không ngừng.
Đời người – cỏ dại - cây rừng,
Chen nhau tranh sống bước từng bước đau.

Tránh sao được gió trước sau,
Khói sương, nắng sớm, mưa mau cuối chiều.
Vẫn là ghét hận thương yêu,
Ẩn trong lời nói lẩm điếu điếu ngoa.

Gần một bước lại thêm xa,
Làm sao dứt được cái ta tầm thường.
Tự nhiên trong ghét có thương,
Hữu tình tự cổ vấn vương không rời.

Hãy mau lên cứ yêu đời,
Và yêu luôn cả những người ghét ta.
Đã bơi trong cõi ta bà,
Làm sao tránh được phong ba chực chờ.

Thôi thì giữ lại vẫn thơ,
Làm cầu nối nhịp đôi bờ nhớ nhau.
Dấu mai kia, có bạc đầu,
Ý thơ vẫn mãi xanh màu tóc xưa.

Ẩn trong kinh đại - tiểu thừa
Vẫn là nhân quả bù trừ hiển nhiên.
Tự tâm an tịnh là thiền
Ghanh đua đua sự chuốc phiền thêm cay.

Hãy xem mây như Hạc bay
Đất quay không nghỉ xuôi tay vội vàng.
Cứ như là hoa Quỳnh vàng,
Vươn vai nâng cánh đón vầng thái dương.

Đừng ghét đời, hãy cứ thương.
Mây bay tám hướng mười phương cũng đành.

Trầm hương

Trầm hương thơm ngát đất trời
Mấy ai hiểu được bao đời khổ đau.
Đá mềm, chân cứng, rừng sâu,
Quanh năm ngậm ngải dãi dầu nắng mưa.
Từ trong rễ mọc hương đưa,
Trải dài theo những dặm xưa đoạn trường.
Rơi vào chữ nghĩa vô thường
Gieo vần thả ý trầm đường gấm hoa.

Trầm hương gom lại gần xa,
Câu thơ tiếng nhạc lời ca ngậm ngùi.
Tìm trầm ngậm ngải ai vui
Xông hương xin chớ ngủ vùi trên thơ.

Ai người ngậm ngải bơ vơ,
Ai ngồi viết lại bài thơ lạc vần.
Hỏi người sao ta phân vân!
Tự tâm xin nhớ chia phần cuộc chơi.

Trầm hương vẫn ngát hương đời
Nhớ người ngậm ngải thương người làm thơ
Cả hai cùng lỡ cuộc cờ,
Trái tim rỉ máu thẫn thờ mà đau.

Trầm hương ơi! Chớ đổi màu.
Xa rừng còn đó nỗi đau nhớ người.

Nụ cười nước mắt

Sân khấu đời đã mở
Hãy bước ra trình diễn đi thôi.
Và chúc phúc cho những người cùng khổ
Bán nụ cười cho trường giả cao sang.
Dẫu có biết dưới bộ cánh của loài Công sặc sỡ
Là tấm áo choàng của lũ quạ đen
Đôi chân đất còn dính phèn buổi sáng,
Trên đồng chua nước mặn một đời đau.
Thì buổi chiều đã cất bước học làm sang
Chút kênh kiệu rớt rơi trên thảm đỏ,
Như giọt rượu tràn ly lặng lẽ
Chỉ để dành cho kẻ u mê.
Đôi bàn tay ai vết chai còn rõ
Cũng bày trò cầm bút ký ngu ngơ
Trên ngân phiếu nhờ người viết sẵn
Trả tiền con mua lấy nụ cười!/?
Và những chú hề vui rơi nước mắt
Thay cho lời nồng nhiệt cảm ơn
Như tiếng Thạch sùng buồn hiu rơi xuống
Những nụ cười
Vỡ trong rạp hát,
Kẻ học làm sang mua có biết không.
Khi màn nhung khép lại vẫn tuồng,
Là đôi mắt chú hề vui - đắm lệ
Là nụ cười buồn hiu hắt trên môi,

Là son phấn nhạt nhòa đêm mộng寐.
Nụ cười bán đi có trở lại bao giờ.
Nên dung nhan đời cao sang trưởng giả
Dường như vẫn còn thoáng chút ngu ngơ.
Và những hình hài kia,
Phủ chung bọc gấm
Có dấu được chăng, chân đất phận người.
Ôi những hình hài tội nghiệp kia ơi!
Sân khấu mới nhưng nụ cười vẫn cũ
Và những chú hề vui - có thật vui không nhỉ?!
Sau tấm màn nhung còn đó – điều gì.

Nhật nguyệt thăng trầm

Nghiên bút chờ ai khô cả mực
Kiếm cung rỉ sét ngậm hờn căm.
Ngựa hồng mỗi gối trên đời vắng
Tráng sĩ buồn tên tráng sĩ nằm.

Nhắm mắt quên đời say với tỉnh
Hóa thành cánh bướm hậu Trang sinh.
Kê vàng đã chín còn nguyên hạt
Mộng vỡ còn đây những bất bình.

Ta về diện bích vô tình ngộ
Khanh tướng công hầu như gió mây.
Mãi mê quên cả vãn thơ lạ
Rơi xuống lòng ta hương khói cay.

Một sát - na thôi là mặt vận
Bút nghiên cung kiếm cũng vô tâm.
Đường đời chữ ngộ không hiểu được
Một dặm gian truân mấy thăng trầm.

Nhìn vách cười khan rơi nước mắt
Viết hoài chữ nhẩn đã mòn tay.
Vẫn biết thế thời là dâu bể
Tiệc tàn rượu hết chẳng đủ say.

Trông lên trời cũ mây còn mới
Nhìn xuống đất quay vắng tiếng cười.
Điệu ru nước mắt ai gõ nhịp
Nhật nguyệt trăm năm vẫn buồn đời.

Tưởng ngộ hóa ra là chưa ngộ
Khai tâm lại muốn nhập cuộc chơi.

Lời thì thầm của đất

Bông So đũa chờ ai mà nở muôn
Tép bạc đi đâu, không giỡn sóng mặt hồ,
Lau lách đôi bờ, dường như nhớ gió
Nên rạ mình lả ngọn buồn hiu.

Con cá Trê vàng làm gì có vẫy
Và lá diêu bông đâu ai thấy bao giờ
Vẫn sống cùng những câu hát ví
Và rộn ràng điệu lý dễ thương.
Cho những mối tình quê chân đất
Buồn vui thương ghét cũng Cau Trầu.

Bên hàng giậu cây Ngâu rụng lá
Nắng quái chiều hôm chênh chếch hiên nhà
Mái tóc Mẹ hiền nhuộm đầy khói bếp
Thần thờ tựa cửa đợi ai về.
Mỡ gạo thơm, vẫn rơm ủ trấu
Nồi cá Linh kho đã thay lửa mấy lần.
Xào xạc đầu thôn
Tre rung lời gió
Tiếng trâu về rộn rã chiều hôm.
Nhà lại nhà, bập bùng ánh lửa
Riêng bếp nhà tôi chắc đã tro tàn.

Cây So đũa buồn ai mà rụng lá
Bóng Mẹ hắt hiu
Nặng trĩu những u hoài.

Chờ những đứa con
Lạc loài xứ lạ
Nghĩ có khi nào nhớ khóm mạ quê xa.
Và không biết những chiều buông nắng quái
Ở xứ người có còn nhớ vuông sân
Thuở thiếu thời chân trần lấm đất
Lẩn phân trâu, ngai ngái hương đồng.

Và cứ thế, Mẹ miên man trầm mặc
Một bóng một hình tóc bạc thêm.
Và cứ thế, hai hàng cây So đũa
Cũng già thêm bông nở muện hững hờ.

Vảy cá Trê vàng, lá Diêu bông ảo
Người đi xa có tìm thấy
để mang về.
Hạnh phúc thật giữa đời rất thật
Đâu phải đâu xa mà chính ở quê nhà.

Khi dòng sông ngủ

Hỏi dòng sông - có điều gì buồn bã
Mà lặng im không nghe sóng lao xao,
Cho cánh bèo muốn trôi về biển lớn
Phải ngậm ngùi quanh quẩn bến bờ đâu.

Hỏi dòng sông - có điều gì khó nói
Để sóng hờn ai ngủ dưới chân cầu.
Ray rứt quá một đời đau sông nhỏ
Nước lặng thình chờ mãi gió giao mùa.

Hỏi dòng sông- có điều gì thương ghét
Mà đôi bờ bồi lở chẳng buồn trông.
Hàng Bạch đàn cũng nghiêng cành rũ lá
Nhớ cánh chim bói cá, chiều mênh mông.

Hỏi dòng sông - sao bến thuyền xơ xác
Những con đò đưa khách đã về đâu.
Người quá giang chờ mỗi mòn hóa đá
Hồn Kinh Kha phiêu hốt khóc bể dâu.

Dầu vẫn biết giang đầu hay giang vĩ
Cũng là sông chỉ chảy mỗi một dòng.
Nhưng là ngược hay xuôi tùy thế sự
Như lòng người thay đổi mỗi mùa sang.

Đã tự biết chiều tàn, đời khánh tận
Tóc bạc màu râu rụng cũng vì ai.
Và trái tim một đời yêu lận đận
Vướng bận hoài, năm tháng chẳng phôi phai.

Hỏi dòng sông - còn chút gì để nhớ
Nước đầy vơi vẫn là lẽ thường tình.
Sao hờ hững lại lặng im không nói
Trách gì trăng tròn khuyết mãi riêng mình.

Hỏi dòng sông - có điều gì buồn bã
Là hỏi tôi - tôi tả mặt vắn đời.

Diệp khúc

Người da đen ngồi trong công viên vàng lá
Đọc Thánh kinh với tất cả say mê
Người da đen ngồi,
Lặng im như tượng đá
Kinh cũ nồng nàn, sao lạnh giá toàn thân.
Người da đen cúi đầu hồi tưởng
Khúc hát buồn ở French quarter.
Điệu Blue sâu lắng tiếng kèn đồng.
Cô gái digan và cỗ bài tarot
Xác xơ, phờ phạc thần thờ.
Chiếc váy dài, những vòng tay xanh đỏ
Khúc hát giang hồ trên chiếc bàn con.
Góc phố bên kia rộn ràng khách viếng
Cà phê du monde thơm ngát mấy ngã đường.
Và xa hơn dòng Mississippi rộn rã
Tàu casino rực rỡ ánh neon.
Bỗng thoáng chốc chìm vào hư ảo
Một màn sương mờ đục nhạt nhòa.
Trong mắt người đen cả trời mây xám xịt.
Nước, nước từ đâu ngập cả mọi ngõ đường.
Cơn bão qua lâu
Còn nguyên trong ký ức
Chiếc kèn đồng trôi dạt về đâu?!Miếng đất cỏn con, căn mobilhome nhỏ xíu
Cũng rã rời theo nước trôi đi.
Phiêu dạt về đây người da đen tĩnh lặng
Bên cuốn Thánh kinh gia sản cuối cùng.

Nỗi nhớ đau như rượu thừa đáy cốc
Vẫn gây men chénh choáng tiếng kèn rung.

Người da đen trong công viên vàng lá
Ngước nhìn tôi như muốn nói điều gì
Đâu cần nói, vì người là chứng tích
New Orleans vẫn còn đó nguyên si.

Nỗi đau chung hay riêng tùy ý
Người và tôi cùng cảnh không nhà.
Hai chúng ta tha hương viễn xứ
Khác gì đâu đâu chỉ màu da.

Chiếc kèn đồng rời tay nghệ sĩ
Súng đạn tôi rơi rớt lâu rồi.
Trong đáy cốc còn vài giọt rượu
Ta chia nhau để nhớ mãi một đoạn đời.

Đồng cảm

Chào buổi sáng tôi bước qua sân cỏ
Đãm hơi sương hoa dại khép xuân thì
Ngày thức dậy nhọc nhằn như hơi thở
Của người phu quét rác dọc đường đi.

Xác lá me tây cuộn theo nhất chổi
Cánh tay khô gầy ướt đẫm mồ hôi
Đã là đầu Xuân vẫn còn gió lạnh
Bếp lửa cuối Đông lại tắt lâu rồi.

Những khách qua đường lạ lùng quá đỗi
Người chẳng giống người che mặt giống ai
Chiếc xe thô sơ hai càng hờn dỗi
Nặng những bao bì giấy rác phân hai.

Ánh nắng ban mai trở mình thức dậy
Hoa lá về đâu dấu mặt hững hờ,
Vẫn chỗ này đây, hẽm buồn lạ quá
Cà phê có đường vẫn đắng đầu môi.

Khói thuốc hờn ai vờn lên quán vắng
Tôi một mình tôi lạnh quá đi thôi.
Chợt nhớ những ngày em vai gánh nặng
Vượt dốc thăm tôi trời đất ngậm ngùi.

Cô chủ quán ơi! Cho tôi hỏi nhỏ
Nắng sớm sương chiều sao mãi lặng thinh,
Một bóng một hình bên đời lặng lẽ
Có nhớ gì không một chút tư tình.

Tính lại mười năm hình như hơn thế
Chim sáo sang sông u - ẩn riêng mình
Đã là mười năm lại gần một giáp
Thương nhớ chưa với còn mãi nguyên hình.

Cô chủ quán ơi! Bến chờ quạnh quẽ
Cà phê có đường thiếu thuốc như không.
Như ở ngoài kia người phu quét rác
Vẫn vãi mồ hôi lệ đổ dặm đường.

Chào buổi sáng tôi bước qua sân cỏ
Là chào tôi đơn lẽ nắng chiều hôm.

Gỗ cửa

Khi ngược mặt trông lên
Bỗng chạm môi thiên cổ.
Khi cúi xuống buồn tênh
Đôi chân run trống vổ.

Khi trái tim nổi giận
Là khánh kiệt thiên thu.
Ta một mình chịu trận
Trong chính ta ngục tù.

Giữa điêu tàn vương bận
Vẫn kiêu hãnh riêng tư.
Không sợ đời lặn đạn
Nên mãi hoài ngất ngư.

Tìm em cây chùm gởi,
Đã hóa thạch kể từ
Loài khỉ người đứng dậy
Biết thế nào tương tự.

Không gian là tĩnh lặng
Lá đổi màu hát ru.
Thời gian là mặt phẳng
Đôi mắt ta hóa mù.

Giật mình ngày đã mãi
Đêm trầm cảm mộng du.
Bỗng thành người Từ thức
Đi gõ cửa Thần phù.

Mới biết ta chùng gỏi
Bên đời em thiên thu

Biết chỗ nào về

Ta về giữa cõi hoang đường
Hoa buồn không nở dặm trường cuồng ngậy.
Em đi trên cánh đồng mây
Trắng bông hoa vải đã bay hương nào.

Dặn lòng giữ lại xôn xao
Máu tim một thuở tiêu hao vì người.
Còn đâu cành nhánh xanh tươi
Gốc cây si cũ , nụ cười vô duyên.

Trong ta em vẫn tinh tuyền
Như thời kẹp tóc muện phiến chưa quen.
Còn nguyên tâm sáng như đèn
Hoa xuân ghen thắm mấy phen thở dài.

Trong ta em vẫn trang đài
Tóc bay gheo gió áo dài níu chân.
Gót son nhịp guốc dự phần
Gọi đời ta lại cho gần nắng mưa.

Vì em tình yêu lũy thừa
Nhân lên gấp bội cho vừa lòng nhau.
Tiếc thay hoa lá thay màu
Cạn nguồn lục diệp, vàng thau đổi đời.

Và em bước xuống chợ đời
Sang sông bỏ lại sân chơi hoang tàn
Cỏ gai sắc cạnh lan tràn
Trong tim mọc rễ phũ phàng bất an!

Ta về thân bại danh tan
Bờ kia em có bẽ bàng gì không!?
Bờ này trời đất mênh mông
Chỉ còn lại vũng trâu nằm riêng ta.

Cõi vô cùng, biết gần xa
Quỳ vàng tươi tả, hồn ma không mờ.

Tài hoa

VẼ

Hoa tiên, giấy bản mực tàu
Vờn theo nét cọ sắc màu khói sương
Người xưa vẽ ánh tà dương
Mượn hồn nước lũ vạch đường mực đen.
Trông lên núi Bắc như quen
Giật mình nhìn xuống trăng đèn đáy sông.

KHẮC

Nét khắc sắc tựa đường gương
Sổ ngang kéo dọc gỗ tằm son hồng.
Như Kinh Kha bước qua sông
Mang theo cả tiếng tơ đồng Tiệm Ly.
Ngàn năm tri kỷ ai bì
Vết dao ghi lại truyền kỳ hậu nhân.

MỘC BẢN

Vẽ ra, chạm khắc, in liền
Đường dao, nét mực, lời hiền triết xưa
Rồng bay Phượng múa có thừa
Sương mờ trăng lạnh mây mưa mặc tình
Lã Quân mua chúa bán hình
Tần Vương đốt sách tưởng mình minh quân.

Và KẾT

Chỉ là nét vẽ tinh tuyền
Mực tàu, dao khắc lưu truyền thiên thu.
Trong tranh sóng cuộn sương mù
Dường như đồng vọng tiếng Từ Thức xưa.

Lời cảm ơn

Cám ơn giông bão cuộc đời
Cho ta xiêu dạt vẫn người Việt Nam.
Cám ơn đói rách cơ hàn
Cho ta biết quý lúa vàng, chân quê.
Cám ơn chinh chiến điên mê
Cho ta hiểu được nhiều khê chính trường.
Cám ơn luôn những dặm đường
Tha phương tị nạn quê hương nhớ hoài.
Cám ơn gian dối thói đời
Cho ta ói máu một thời bầm gan.
Cám ơn em gánh gian nan
Đốc cao đường lạnh, chứa chan nghĩa tình.
Nuôi tù như nuôi ký sinh
Sống nhờ thác gởi một mình trầm luân.

Ơn em như là đèn cù
Quay hoài không nghĩ xuân thu mãi còn.
Ơn đời rừng núi yêu cây
Vẫn còn sông chảy nước đầy luân lưu.
Cám ơn , cám ơn mọi người
Cho ta phân biệt vàng mười, đồng thau,
Nhập nhằng cứ tưởng giống nhau
Thật ra phân biệt trước sau rõ ràng.

Cuối cùng còn lại tiếng vang
Trong ta nhỏ quá muộn màng cảm ơn.

Cám ơn em tính thiệt hơn
Đền cù em đã bỏ quên, bất ngờ
Sang sông để lại bờ phờ
Cho ta làm vốn khù khờ đọ nhau
Cám ơn vạn vật đổi màu
Ta còn nguyên dạng phận đời Việt nam.
Buồn vui điệu lý tình tang
Dây tơ đã đứt hoang tàn còn đây.

Từ nam nhận đã lạc bầy
Lụy tình, nợ nước vẫn đầy trong ta.

Máu lửa và thơ

Ai đó bảo trong thơ tôi có lửa,
Tôi nhủ thầm: sao có lửa trong th .
Thơ tôi chỉ là dòng sông chuyên chở
Lửa tự tìm tôi đến với người.
Lửa chân tâm ấm lời tình tự
của dân tôi lưu lạc bốn phương trời.
Ai đó bảo trong thơ tôi có máu,
Tôi nhủ thầm : sao có máu trong thơ.
Thơ tôi chỉ là nồng nàn hơi thở,
Từ máu tìm dâng hiến cho đời.
Máu lửa-tình yêu-vui buồn – hạnh phúc
Không chỉ trong tôi mà trong cả mọi người.

Có một thời máu nóng hóa lạnh
Tuổi trẻ Việt Nam trong lò lửa chiến tranh.
Không phân biệt anh em-thù-địch ,
Cứ đối đầu, máu đổi máu – hôi tanh.
Tuổi trẻ một thời bừng bừng nhiệt huyết
Được vỗ về bằng lịch sử hùng anh .
Nhưng không tính máu bao người đã đổ
Lại cố quên cảnh xáo thịt nôi da.
Cứ vẽ lên những khung trời hoành tráng
Và tô son tuổi trẻ bi hùng.
Thật buồn cười, trò chơi chính trị
Máu lửa tìm tôi ngổ ngẩn cuồng si.
Khi lũ kên kên sa vào nhập cuộc

Bàn tiệc không mời, thêm tử biệt sinh ly.
Máu lửa tim tôi, một thời trẻ dại,
Ngông nghênh khiêu vũ giữa đấu trường,
Dàn giao hưởng tử thần-khúc dạo đầu là bom đạn
Những nhạc công là đao phủ nguyên hình.
Đâu ai hiểu
Tiếng dân tôi vốn là thơ nhạc
Được vỗ về bằng văn hiến bốn ngàn năm.
Nhưng tiếc thay - Những người viết sử
Quên nhắc đời nô lệ tối tăm.
Tàn cuộc chiến mấy ai về nguyên vẹn,
Được vinh danh xương sắt mình đồng.
Khi bao người âm thầm nằm xuống,
Lại ghi công chiến sĩ vô danh.
Và đã có bao nhiêu đài tưởng niệm
Cho những oan hồn, vất vưởng giữa mông mênh .
Những tấm huân chương có nuôi đời cơm áo
Cho người thân còn lại biển trầm luân.
Và cứ thế tháng ngày thui chột
Em – bắc phương lạc bước *thiên đường mù**
Trong bàn tay phũ phàng ngoại bang.
Anh-nam phương trở thành phế vật
Vỡ giấc mơ tể thế kinh bang
Và dũng sĩ trở thành ngục sĩ
Buộc những Kinh Kha đoạn kiếm qui hàng.
Khi máu từ tim vẫn hừng hực lửa
Nhưng trò chơi chinh chiến đã tàn.
Kẻ quá hải mưu tìm sinh lộ
Người lên rừng sống với cỏ cây.

Và núi sông lại trở mình dâu bể
Mặc đổi đời, máu lửa khóc thương nhau.

Hỏi tự thâm tâm
Bên trời phiêu bạt
Chút tự tình máu lửa đã trăm năm
Những vần thơ như dòng sông chảy
Biết khi nào sông chảy ngược-đời vui.
Em là lửa còn anh là máu
Máu lửa còn nguyên-đã bạc đầu.
Rất có thể cái thời oan nghiệt ấy
Sẽ lãng quên trong những trái tim già.
Với riêng tôi còn nguyên vết cắt
Một đoạn đời - máu lửa giữa phong ba.
Và lịch sử có tô vàng điểm bạc
Vẫn cứ là sự thật chẳng phôi pha.
Máu lửa và thơ - Một lần nhập thổ
Hy vọng ra hoa, kết trái tạ ơn đời
Để dân tôi dấu gôn, xa lưu lạc
Bất nhịp đồng ca: thương quá Việt Nam ơi

Em cứ bảo thơ anh toàn máu lửa,
Tôi nhủ thầm: máu lửa chính là Thơ .

(*chữ của Dương Thu Hương)

Cảm

(Tạ Phương Triều)

Đuta cay dăm chén rượu sông

*Ta mời bóng uống gió lùa xung quanh...**

Ta đã xa bến lạnh

Ngại ngần con sóng chạy vòng quanh!

Chắc nhớ một thời trên đầu gió,

Thơ ngang vãn thẳng chẳng ngọn ngành.

Ta đã xa đồng bằng,

Đất phèn ruộng mặn ngập vầng trăng!Cạn ly

ngửa cổ bật cười khan!

Ta đã xa nhà bàn

Cuối tuần chín cổng bỗng thênh thang...

Buồn vui để lại đôi gió hú

Từ giã em về sương khói tan!...

Ta đã xa sông hồ,

Tình nồng tim lạnh ủ sâu khô!

Âm ba dứt tiếng còn mê sáng

Mệt lả cùng em đời sóng xô!...

Ta đã xa chính ta,

Bóng hình khập khểnh giữa ta ba

Vẫn còn nổi nhớ vầng trăng cũ

Trái tim hào sảng vẫn chưa già...

**thơ phương triêu*

Thủ đức lại về

Ta qua trường Mẹ bi hùng
Nhà xây nghịch lý, bịt bùng tường vây
Chỉ là đất cát vôi dày
Như đời kỳ nữ trét đầy phấn son.
Vẫn là thân phận cỏ rơm
Làm sao theo kịp nếp thơm hương đồng.
Chợ chiều, chợ nhỏ trống không
Nép mình bên quán còn mong khách hàng.

Bạn ta đâu – quá ngõ ngang
Chặng đường lỡ bước hoang tàn cỏ cây
Nắng mai dấu mặt, sương vây
Đường vào chín cổng lưới dây kềm rào.
Bốn ngàn trăm lẻ nôn nao
Đôi tăng như phú xôn xao thuở nào
Chỉ còn tiếng gió thì thào
Vũ đình trường lạnh ngàn sao thở dài.
Hỡi ơi! quai chảo bi hài
Đệ huynh Thủ Đức còn ai nhớ dùm.

Ta qua trường Mẹ cỏ đùm
Mọc cao hơn thước um tùm trước sau.
Tìm đâu ra cửa cổng chào
Cư An trấn ải, tự hào Tư Ngụy.
Bạn ta ơi! Biết nói gì
Một thời đâu bể gan lì còn không.

Trời xa xứ lạ mênh mông
Ai đau chung nỗi bờ trông bến chờ.
Trường Mẹ xưa một bài thơ
Bi hùng gieo vận thần thờ mà đau.

Alpha ơi! Thức dậy mau
Vẫn là huynh đệ vàng da máu đào.
Khi qua trường Mẹ lệ trào
Hay là hạt cát rơi vào mắt ta.

Bạc mái đầu, cung kiếm xa
Nhớ ơi là nhớ alpha kiêu hùng.

Ngựa hồ gió bắc, Quảng Trị ta

Cổ thành hưng phế xa vời
Mà sao như thể trong tôi rất gần.
Đá ngàn xưa thấm máu bầm
Kể tôi chuyện cũ thặng trầm nước non.

Cổ thành bốn cửa có còn
Cửa nào chờ ngọn bắc phong thổi vào
Những đời ngựa đá lệ trào
Thạch giang tràn trở nước gào bờ đau.

Dân tôi Quảng Trị buồn sâu
Dư đồ co lại hai đầu gánh cong,
Họ tên hai chữ trống không
Nhưng tâm trải khắp mệnh mông đất trời.

Bốn phương như một sân chơi
Đi đâu cũng gặp dân tôi kiên cường.
Bạn xưa có nhớ mái trường
Mang tên người mở đất, đường xuôi Nam.

Nghe như còn tiếng râm ran
Đường qua chợ Sãi nắng tràn tóc ai
Những chiều mưa gió mệt nhàoì
Thần thờ ôm mối cảm hoài Tri Bư.

Theo chân người học phong lưu
*Ngày xưa hoàng thị** còn ưu tư buồn.
Bên trời nay đã hoàng hôn
Lên đồng nhập cốt gọi hồn Bích la.

Bích la thôn thuở lựa là
Qua cơn binh lửa, cửa nhà cột xiêu
Sao như còn tiếng sáo diều
Trong tôi vang vọng trăm chiều ngược xuôi.

Sầu thương vương vấn luân hồi
Triệu phong, cửa Việt người bơi ngược dòng
La vang đổi cát nhuộm hồng
Gió Lào thổi ngược máu nồng còn tanh,
Từ tro tàn lửa chiến tranh
Đông Hà, Cam lộ buồn tênh phận người
Gio Linh còn tiếng khóc cười
Thương dân phiêu bạt, ma hời quẩn quanh.

Hiền Lương Bến Hải lẫn ranh
Đôi bờ thương hận cũng đành sang sông.
Đổi đời đất lạ mệnh mông
Lạc đàn tôi vẫn Bắc phong Ngựa hồ.

**chữ Phạm Thiên Thư*

Bóng chiều

Đêm trở mình nghe tiếng rên xương cốt
Là biết mình đã đi được đến đâu
Là biết mình còn rất ít nhu cầu
Níu hơi thở, nhọc nhằn như leo núi
Gánh nợ đời còn nặng trĩu gió sương.

Đêm thao thức như đang chờ ai gọi
Là biết mình đã qua được mấy cầu
Là biết mình phải tự lượng nông sâu
Tri thiên mệnh vẫn chưa là tuyệt mệnh
Cứ vui buồn đừng hỏi sẽ về đâu.

Đêm ngủ vùi với tay tìm mộng寐
Là biết mình vẫn muốn đêm dài thêm
Là biết mình sợ ngày qua ngấn gối
Sảng khoái gì hư ảo những vụng về
Mặt trời lên cơn đồng thiếp hoang mê.

Đêm thức trắng như đàn bà trở dạ
Là biết mình hoa thắm đã mãn khai
Là biết mình sẽ tàn úa phôi phai
Đường sinh tử chỉ cận kề gang tấc.
Thiếu tiếng cười làm sao biết điêu ngoa.

Đêm khóc ngất trên vai người trần trối
Tính đoan trường chỉ toàn lỗ không lời
Tặng phẩm đời là hơi tàn thở ngắn
Giữa bóng chiều níu kéo được gì nhau,
Ngoài bóng tối nhập hồn sương lạnh ngắt.

Chỉ hơi lạ trái tim bầm thao thức
Vẫn thường xuyên ray rứt nhớ điều gì.
Thì ra là vẫn còn đó nguyên si
Vết cắt ngọt một thời dâu bể loạn
Chưa liền da còn mưng mủ vết khâu.

Và cứ thế bóng chiều lên tiếng nấc
Gọi hình về vật vã cưỡng dâm đêm.

Máu cũ

Gởi Nguyễn Lập Đông

Bạn ta uống rượu một mình
Ở kia! Bóng đó thế hình ở đâu.
Bóng hình thường vẫn có nhau
Không duyên cũng nợ sắc màu trắng đen.
Sự thường tối lửa tắt đèn
Ngất say cũng biết bóng quen hình rồi.

Bạn ta ơi! Dẫu đổi đời
Cũng không đổi được cuộc chơi đã bày.
Như người làm xiếc trên dây
Rượu, môi, thương, ghét gió bay mặc tình.
Và mau mời bóng nhập hình
Hồ trường cân đủ cạn bình ly hương.

Bạn ta uống rượu sương sương
Nổi sùng gọi bạn tứ phương chười thề.
Thằng nào ngu ránh mà nghe
Lập Đông tao bị bóng đè, cười khan
Dăm đồng bạc một lá gan
Vẫn còn rẻ chán tan hàng tiếc chi.
Quên đi tiếng bắc tiếng chi
Rượu chua môi mặn mấy khi thỏa lòng.
Vào đây nói chuyện lòng vòng
Cho qua ngày tháng lông bông xứ người.

Bạn ta uống rượu khóc, cười
Một mình như thể đất trời bằng vung
Nhớ chiến chinh lại nổi khùng

Gác chân gãi háng chửi lung tung đời.
Tỉnh ra như người dở hơi
Cúi đầu lạy bóng hết thời hình nghiêng.
Máu hòa rượu đắng niềm riêng
Hồ trường rót mãi bạn hiền ta ơi!
Còn không máu cũ một thời
Cõi mây đập gió rong chơi mệt nhoài.
Nghĩ gì đến cõi trong ngoài
Tự tâm mình đã lạc loài từ khi,
Ngu ngơ đem bán xuân thì
Mua lầm ảo vọng được gì – tay không!

Bạn ta ngồi giữa mênh mông
Một mình uống rượu tính công lỗ lờ
Tự đứng mấy cọng tóc rơi
Mới hay bông tuyết trắng trời – lập đông.

Bài tụng thánh tư

Tôi buồn quá khi nhìn cờ sao sọc
Tháng tư đen cuốn vội mang về,
Từ đất nước Việt Nam xa lắc
Nửa vòng quay trái đất mệt nhoài.

Người dân Mỹ xuống đường phản chiến
Có nghe chẳng tử sĩ ngậm ngùi.
Bức tường đen ghi danh người chết
Nhắc nhở điều gì nước Mỹ hôm nay.
Tháp tưởng niệm
Bên bờ sông Potomac
Như lưỡi kiếm chọc trời,
Khơi dậy oan khiên.
Ngài Lincoln nghiêng mình xuống hỏi
Chiến tranh vẫn còn trên trái đất này sao!?
Nụ cười buồn trên môi ai héo hắt
Nước Mỹ hình thành từ những chiến chinh.
Có lẽ quá già-qua hai thế kỷ,
Người đã quên thời giải phóng nông nô
Và nội chiến giành dân lẫn đất,
Biết bao hồn tử sĩ lang thang.

Nước Mỹ hôm nay
Bình yên chưa trọn vẹn.
Đã bao người ngã xuống đất Trung đông.
Trung đông-Việt Nam hai đầu lạ lẫm,

Giống quá đi thôi –huynh đệ tương tàn.
Giống quá đi thôi-lá cờ sao sọc,
Vấn vấy vùng giữa vòng vây sa mạc
Dưới chiêu bài khai phóng tự do.
Cho người nữ không còn khăn che mặt,
Cho người nam không cần để rậm râu.. ..
Cho những giếng dầu chảy tràn mặt đất.
Sa mạc bình yên-bùng lên bảo táp
Súng đạn tứ phương dồn dập đổ về.

Lịch sử không vui, một lần lặp lại
Buồn quá đi thôi-người Mỹ xuống đường.
Nước Mỹ-Trung đông hai đầu xa cách
Kinh Coran với lưỡi kiếm giáo điều,
Vấn lơ lửng như một lời nhắc nhở
Thế giới chưa yên-tử đạo anh hùng.

Có phải vì trái đất tròn muôn thuở
Nên chiến tranh
Vấn tái diễn thường xuyên.

Cứ mỗi tháng tư
Thần thờ nhớ lại,
Người mất quê hương là mất cả yên bình.

Còn đó oan khiên

Người lính cũ
Buồn vui đêm hải ngoại
Nhớ – cười
Quên – khóc Lạ gì đâu!
Người lính cũ – vẫn là không cũ
Vì trong tim còn nhớ chiến hào.
Đối mặt nhìn nhau
Tưởng còn rất trẻ
Khi tóc pha sương – da điểm đồi mồi
Thì ra là trái tim không ngủ
Vẫn đầy vơi thương nhớ thuở lên đường.
Nhớ người em vẫy tay như níu lại
Những ân tình của tuổi hai mươi.
Mất đôi troiống theo
Cười rơi giọt lệ,
Chiếc khăn tay thấm nước mắt đầy.
Ngày đông bão ta vào gió cát
Em giảng đường hiu hắt
Học được gì!
Những lá thư viết từ Khu Bưu Chính
Về đến thân nhân, người viết đã đi rồi.
Lại có người đã đèn nhang di ảnh
Bỗng một hôm lừng lững trở về.
Tiền từ tuất đã vào nhà khó
Chẳng khác nào nhà trống gió lùa.
Góa phụ trẻ khó lòng thủ tiết

Vài nén hương tạ tội để sang ngang.
Thời buổi loạn ly
Chiến tranh trong thành phố
Vẫn diễn ra tranh đoạt áo cơm.

Người anh hùng trở về mặt vắn
Ôm Mẹ già ray rứt khôn nguôi.
Căn cước quân nhân
Chưa kịp trình đơn vị
Giấy báo thất tung chưa trả lại nguyên hình
Thì lại gió mây, dập vùi đông bão
Tháng tư đen cắt đứt một đoạn đời.

Người lính cũ trở thành không cũ
Thay quân trang bằng tấm áo tù
Và tên tuổi trở thành con số
Số vô hồn nên đời lại điêu linh.
Cuốn gia phả sang trang nghiệt ngã
Là tù đầy oan khốc một đời đau.
Người lính cũ cười hiền như Bụt
Bụt trong tù cứu nạn được ai!

Và cứ thế – thời gian không nước chảy
Mây trên đầu
Không che nắng – tóc phai.

Bi phần qua một đời đau lính cũ
Chiến hữu nhìn nhau còn đó những bi hài.
Chữ tự do là dậm dài hải ngoại
Nghĩa khí đời là mặt vụn lưu vong.

Chim hòa bình có phải sắc rồi không
Chuông cổ tự vẫn từng hồi cảnh báo.
Chiến hữu ta ơi! Sức cạn tim còn
Đừng để gió bào mòn sa mạc
Không thể quên nước Việt Nam buồn.

Người lính cũ
Buồn vui đêm hải ngoại
Nhắc nhau dùm
Còn đó những oan khiên.

Vẫn là uống rượu một mình

nhớ yên sơn

*Gió lùa nhà lạnh trống lưng
Rượu suông dấm chén tự bưng tự mời
Rượu tình rượu nghĩa đậm hơi
Từ thời Chiến Quốc vui chơi đến giờ.
Ngất ngư nhớ mấy câu thơ
Sai vẫn lạc ý từ bơ vơ mình
Cưới khan, khóc ngất – thiệt tình
Mà như giả ngọt bất bình cạn ly.
Bạn ta là bóng đang quỳ
Hai tay dâng rượu mặt lì trán nhăn
Ngửa cổ uống ngả lưng nằm
Mơ màng rượu thoảng hương trầm thảo lư.
Hìn h ta nửa thực nửa hư
Một hơi cạn chén mỹ từ mất tấm
Cho dù rượu cũ trăm năm
Hay là mới cất cầm bằng như nhau.
Chén mời cho vơi thành sầu
Chén phạt tự rót cho đau lại đầy
Ta – Hìn h nói chuyện riêng tây
Bóng kia nhiều chuyện lại gây sự đời.
Quanh quanh, quẩn quẩn, không rời
Khởi manh chiếu rượu phạt mời như nhau
Bóng ơi! Hãy cố bắc cầu
Cxo ta qua đước sông sâu muện phiền.*

*Một mình uống rượu như điên
Thì tiên tử thánh cũng triền miên đau.*

Vết thương

Mảnh đạn pháo còn nằm đâu đó
Bên cạnh sườn nhức nhối triền miên,
Nếu lấy ra sợ sinh biến chứng
Thôi thì đành nửa tỉnh nửa điên.

Lại chưa tính vết thương sâu hơn nữa
Ẩn trong tim, ứ máu kể từ ngày
Cởi áo vứt giày, tay rời dao súng
Cho dù cấp số đạn còn nguyên.
Và tự đứng thành người tù vong quốc
Xử dụng bài thoát hiểm mưu sinh
Bỏ thực tế hòa bình chưa có thật
Cuộc chiến nối dài với sắn mốc gạo sinh
Tuổi lính mười năm,
Là mười năm tù tội.
Cứ thế nhân lên thêm vết thương đời.
Chiến hữu anh em, thi nhau bỏ cuộc
Từ già cuộc chơi sinh tử hao mòn.
Phải cẩn trọng rằng mười năm lao khổ
Tấm huân chương nào che chở đời ta.
Có chăng chỉ là lòng gan dạ sắt
Như thép trong lò luyện lửa trăm năm.
Trong hôn mê biến thành Câu Tiễn

Nợ núi sông chưa trả, buồn thay.
Những tưởng chuyện xưa
Nằm trong sách cũ
Ai ngờ là thật, như nắng mưa.

Vết thương lại hành giữa trời xứ lạnh
Cách quê nhà vạn dặm đường xa
Vết thương ngoài da hay sâu trong thịt
Vẫn không đau bằng nhiệt huyết đổ ra.
Là nỗi oan khiên của người lính trận
Khi nhận lệnh trên hạ súng tan hàng.
Nhớ mãi không thôi dù mê hay tỉnh
Máu lính còn nguyên, bất chiến thua rồi!?

Tuổi trẻ tôi ơi! Sao buồn quá đổi
Và tuổi già tôi kiêu hãnh được gì!?

Phần nộ ca

*Bắc phương lại chiếm Trường Sa
Tiện đường hốt cát Hoàng Sa đãi vàng.*

Lại muốn cầm gươm lên ngựa nữa
Vung tay thảo hịch bắt loa truyền,
Cho dấu chiến bào xưa đã nát
Quân kỳ lại rách chẳng còn nguyên.
Tiếng trống trường thành xưa còn đục
Rụng râu bạc tóc vẫn tự hào.
Đi giữa rừng cây khô gió khóc
Nghe như rờn rợn tiếng quân gào.

Vạt nắng chiều nghiêng câu hát ví
Tấc vàng tấc đất chẳng cho đi
Từ đâu tiếng sóng Trường Sa gọi
Quần đảo Hoàng Sa cát trở mình.
Vất vưởng hồn hoang phơi xương trắng
Đội mưa, hứng nắng chẳng khăn tang.
Hải chiến bầy tư trần khí thế
Còn nguyên dấu vết những hoang tàn.

Ta khóc mình ta như đứt ruột
Trăm năm còn đó Ngụy văn Thà,
Sừng sững mộ bia lưu danh sử
Không rời tác đất nước Nam nhà.
Hãy trả lại ngay đất của ta
Giang sơn gấm vóc của ông cha.
Gương sáng tiền nhân đi chân đất
Thân già bạc tóc cũng xông pha.

Thương quá phận mình thân nhược tiểu
Quân cờ thế sự, vượt kên kên.
Giận đám đười ươi trong gánh xiếc
Che tai mũ nỉ, bái thiên triều.

Ta phải cầm gươm lên ngựa nữa
“*Không thành công được cũng thành nhân*”*

* ý: *Nguyễn Thái Học*

Người ngợm

Chém cha cái lũ phường tuồng
Tô son trát phấn mỉ người thật tâm,
Cứ như thiên hạ ngu đần
Không ai thấy được dã tâm chúng mà y.
Đồ ta nhất quyết phen này
Mượn dao hàng thịt chém ngay tức thì.
Lũ chồn cáo thích thị phi
Oai hùm mượn lối có khi hại mình.
Hãy mau thức tỉnh lưu tình
Lên bàn cân thử trọng khinh biết liền.

Chém cha cái lũ khùng điên
Mâm trên chiếu dưới lụy phiền như nhau.

Lại giỡn mặt đời

Cám ơn những nỗi đau đời, cho tôi đứng dậy làm
người thẳng lưng.
Cám ơn bóng tối muôn trùng, cho tôi sáng mắt
vượt đường chông gai.
cám ơn còn cám ơn ai, nỗi buồn hạt bụi bi hài
riêng mang
cám ơn ngày tháng hoang tàn, chân trời góc biển
mênh mông xứ người
cám ơn tôi – người dở hơi, vui trào nước mắt buồn
cười vô duyên
cám ơn thế giới đảo điên, âm dương nghịch lý lụy
phiền như nhau
cám ơn cổ tích trước sau, tình trầu quẩn quít nghĩa
cau, đá buồn
cám ơn ngày đã hoàng hôn, vẫn còn chút lửa tà
dương bên trời
lòng u- uẩn mộng vàng rơi, cám ơn thêm những
cuộc chơi vô thường
tự tâm còn một nén hương, cũng đành dâng hết
cúng dường mười phương
cho người biết giữ yêu thương, cho người biết
sống đời thường cám ơn
cám ơn luôn những giận hờn, cho tôi thấy được tồi
tàn chính tôi
nói thiệt mà như giỡn chơi
sao không biết cám ơn đời có nhau.

Hậu cảnh

Em chở anh đi qua thế kỷ
Với thẳng trầm bầm dập thương đau
Với đôi mắt chỉ được quyền nhìn thẳng
Không biết hai bên trăng gió nói điều gì.

Có lẽ em chở anh lầm thế kỷ
Nên vẫn thường nhìn lại sau lưng
Và anh thấy những hoang tàn bình địa
Thấy vật đổi sao dời – sông hóa núi
Và những con đường đông đá thảm thương
Những hình hài còn tro xương cốt
Tiếng gió gào từ hoang mạc thê lương
Anh thấy đất xói mòn lở lói.
Như mặt hồng nga
Đêm nguyệt thực
Còn nguyên dấu chân người
Thám hiểm mặt trăng
Anh nghe rõ lời cám ơn Thượng Đế
Khi phi hành gia ra khỏi phi thuyền.
Anh thấy bụi tro bay, lửa dậy
Tòa tháp đôi chín- một- một đổ nhào
Anh thấy ngàn cánh tay đưa lên tuyệt vọng
Biết làm sao có vé đến thiên đường
Anh thấy nước biển sôi – Nam Á
Xác người đen che sóng bạc đầu

Sóng vươn cao nhận chìm thành quách
Nhưng lại quên hủy mộng bá đố vương
Anh thấy nhiều, quá nhiều nạ quỷ
Bước ra từ hollywood khoa trương
Kỹ thuật số thay hình đổi dạng
Dao giải phẫu thay quyền tạo hóa
Đổi màu da
Cho những gã michael hợm hĩnh.

Tự đứng anh muốn làm điều nghịch lý
Hoán đổi âm dương – cùng em sánh bước
Để khỏi ngại ngần
Nói – Anh yêu em.

Bút và dao

Xưa du đãng đâm thuê chém mướn,
Nay đổi đời bày đặt thơ văn.
Chút chữ nghĩa chưa đầy lá mít
Học trường làng viết lách năng nhăng.

Chính vào lúc dao cùn lực cạn,
Bèn giở trò múa rối lung tung
Giữa chợ đời chim mồi quanh quẩn
Vãnh râu Trê nói loạn cào cào.

Hắn dư biết xuất thân du đãng
Chữ nghĩa không nhiều vẫn hung hăng
Xưa chém mướn đâu cần phải trái
Nay thơ văn, bữa củi phang ngang.

Ai cũng ghe` 1t nhưng ai cũng muốn
Được làm thân với gã du côn
Dao vu8n g kleón đôi đường sát phạt
Rồng bay phượng múa bút cô hồn.

Thiên hạ sự giả hình vô số
Bút và dao phân biệt gì đâu
Chém hết lũ ăn xong đá bát
Qua cầu rút ván đối lừa nhau.

Ai cũng thích mạ vàng tên tuổi
Dù thân là sắt mảy quắt queo
Gặp thời thế nhảy lên bàn độc
Lũ háo danh theo đóm ăn tàn.

Dốt đặc cán mai – xưng trí thức
Lại ghi thêm hai chữ nhà thơ
Trên danh thiếp mập mờ chức tước
Giữa đời thường sao cứ như mơ.

Gã du đãng cười cười khinh bạc
Cứ đâm thuê viết mượn sợ ai
Cái hư danh ruồi bu kiến đậu
Cứ chính danh vui sống dài dài.

Ta nhà văn xuất thân du đãng
Khinh bạc thói đời lấm lẳng nhăng
Ta du đãng buông dao cầm bút
Bút sắc hơn dao chấp sự đời.

Đổi đời

Giàu cũng đổi, sang cũng đổi
Đổi đời đổi bạn trò chơi điên khùng.
Đổi luôn kỷ niệm tương phùng
Một thời lận đận vẫn cùng có nhau.
Cõi vô cùng chỗ ngày sau
Hành trang là những buồn đau đổi đời.

Thôi thì hãy một lần thôi
Vui lòng đổi trọn một hơi thở dài.
Trần ai, ai chẳng bi ai
Mây bay gió thoảng thiện tai đôi đường.

Lại tự trào

Biết làm sao để được làm thơ
Khi nợ áo cơm cứ chực chờ.
Chẳng lẽ lại như Ngài Tú Vị
Bà nhà chạy chợ- Ông làm thơ

Thời buổi này đem thơ biểu diễn
Biết ai cho được mấy quan tiền
Dăm ba chữ làm sao bán được
Giữa chợ mây, phố gió- người điên.

Thôi cứ trách là mình vớ vẩn
Giang hồ mãi võ khổ vào thân
Mộng ước dài mà tay lại ngắn
Cứ ngu ngơ giống bệnh tâm thần.

Đi chẳng nổi nói gì đến chạy
Mấy quan tiền vừa lọt vào vào tay,
Là lập tức ghé vào quán rượu
Đôi ba chung mê sảng men say.

Thời nhiều nhưng nhân tâm đại loạn
Áo cơm thơ thẩn khó vẹn toàn.
Vẫn biết gieo vẫn không gặt quả
Tay run, chân mỏi vẫn còn ham.

Đi quanh đi quẩn rồi cũng thế
Chén rượu cuộc vui khó tìm về.
Tâm mê thơ loạn, cười- muốn khóc
Nợ áo cơm đời quá nhiều khê.

ngộ cố tri

qua phố lạ tự dừng gặp bạn
trông mặt quen mà chẳng nhớ tên
cứ thản nhiên hỏi thăm đủ thứ
chuyện không đầu lại cũng không đuôi
trí óc miên man chẳng hề nhớ hết
hồn hờ tươi vui mà lòng ngổn ngang buồn
xin số phone , xiết tay thật chặt
hẹn lần sau bù khú đã đời.

nửa ngày sau
tự dừng nhớ lại
thì ra là hấn bạn thời tù
cái gã nhanh tay lại hay luồn lách
nên nhu cầu cải thiện có lai rai
khi nắm rừng, lúc măng tre sũa
củ khoai củ sắn vẫn chia hai.
lúc làm anh nuôi
dấu phần cơm cháy
đêm về nhắm nháp có hơn không
nghĩ cũng lạ cái thời quái đản
chộp được con gì
cũng thịt chẳng nường tay
cắc kè kỳ nhông, chuột rừng rắn mối
đều trở thành thực phẩm đế vương
mỗi bạn ta đều là sát thủ
mặt lạnh như tiền, chẳng nề kiêng ai

chỉ trừ con bù lon thoát hiểm
vì răng tù khiêm tốn không ưa.

cây cải trời biến thành tuyệt phẩm
lá tàu bay ăn độn no lâu
cây cỏ không tên, mọc lên không kịp
vì đã quen khẩu vị tằng u.

ôi! cái thời anh hùng lữ vận
vẫn còn nguyên trong trí nhớ người
không hiểu sao gặp nhau chỉ thấy
mặt trông quen mà chẳng nhớ tên
ngộ ra là thời gian nước chảy
tuổi già ta bộ nhớ đứt vài dây
gã bạn kia chắc cũng cùng cảnh ngộ.
khi gọi phone chẳng nhắc được gì
mà chỉ còn ông tôi chi tở
tội nghiệp vô cùng bạn cũ ta ơi!

thời thanh xuân
buồn vui đời lính
lúc vào tù quanh quẩn giữa rào gai.
đau vận nước nhìn nhau u ầu
vẫn chia nhau từng chút cảm hoài.
muốn nói ra, sợ nói hoài không hết
và chắc gì nhớ trọn đoạn trường đau.

nay phiêu bạt
xứ người thân lão hóa
tiếng đục khàn sao hát được vang vang
như cái thời “ Việt Nam ngạo nghễ
Quê hương ta với Nguyễn đức Quang.”

đã nhớ ra rồi
bạn tù bạn lính, mày và tao
sinh bất phùng thời.
hẹn gặp lần sau
hồ trường cân đủ
chén rượu đời chia mãi chẳng hề với.

Dã quỳ vẫn nở

Ta như hoa Quỳ vàng
Sinh ra từ đất khổ
Hóa thành dã quỳ đen
Từ khi xa châu thổ

Chân thấm nước ruộng phèn
Đời ướt mưa cát đỏ
Lạc dấu, mất sông quen
Giữa đôi bờ nắng gió.

Bên trời như Tô Vĩ
Áo khinh cừ chẵn dề
Gối đầu thiên hạ sự
Của một thời nhiều khê.

Bức dư đồ đã rách
Tìm đâu ra lối về
Đành làm hoa hoang dã
Đoạn trường nhớ chân quê.

Ta như người thức giả
Giữa ban ngày ngủ mê
Giám mình trong hoang địa
Nghe gió cát tìm ve.

Sa mạc vây bốn phía
Tiếng ai than não nề
Ta tự ta bức phá
Áo ảnh vỡ bờ mê.

Bên trời xa hoa nở
Ta mơ thuở Quỳ vàng
Nghe như vầng dương tỏ
Hạt sương nào vừa tan.

Và từ nguồn thẳm thấu
Máu trộn đất điêu tàn
Ngẩng cao đầu đứng dậy
Dã Quỳ- ta - không hàng.

Ngày mặt trời thức dậy
Sẽ nở muôn Quỳ vàng.

Nỗi buồn tôi

Nỗi buồn tôi
Như hai đầu nắng gió
Nhịp cầu mưa
Không đón được người về.

Quay quắt nhớ
Như đồng khô đợi nước
Khát thêm nung lửa bỏng
Cháy bờ môi.
Đường nghiệt ngã
Khó quay đầu nhìn lại
Như Mẹ khô
Ép xác khóc phận mình.

Hơi thở nhọc
Trên vai đời nặng gánh
Khó hồn nhiên tử tế
Với bất bình.

Nói được gì
Những điều không thật
Mà lại là
Sao quá tự nhiên.

Từng con chữ
Níu đời đau quặn thắt
Chữ thương chữ ghét
Cũng tại mình.

Cảm xúc tâm bình
Vòng tròn không khép
Cánh cửa đời vẫn mở
Giữ được ai.

Thời tiết bốn mùa
Giao thoa
Không thỏa đáng
Nhịp tim rung
Ai khóa được bao giờ.

Cứ hồn nhiên trong tận cùng
Khốn khó
Được mất lẽ thường
Ngộ
Duyên bất tái hồi
Nỗi buồn sẽ biến thiên.

Trong mênh mông
Ta hạt bụi
Mất tấm.
Cần khôn khép lại
Cười không ăn năn.

Tự thú

Khóc hận cười đau cũng Túy hà
Giang hồ tiểu ngạo cỡi ta bà
Tham- sân- si vốn riêng người giữ
Riêng Túy gần xa chẳng thiết tha.

Buồn vui điên dại cũng là ta
Nghiêng ngã tỉnh say rất thật thà,
Ngất ngưỡng một đời vui mặt vận
Thương hoa tiếc ngọc khắp gần xa.

Đã biết sự đời như vân cẩu
Thời gian là nước chảy, bóng câu
Lòng người không đáy ai dò được
Sao mãi buồn lo chuyện bạc đầu.

Thẳng cánh Cò bay không bến đậu
Trường giang sóng dậy biết về đâu.
Thì hãy cứ là như khát sĩ
Túi thơ bầu rượu ghé đời nhau.

Hai phương giang vĩ giang đầu ấy
Hò hẹn tương phùng như gió mây.
Là thân bèo dạt trên dòng nước
Mặc thủy triều lên, xuống, cứ say.

Mặc thế Xuân Thu hay Chiến Quốc
Yêu người mật ngọt lẫn men cay.
Chấp nhận cuộc chơi đừng tham vọng
Cuối ngày, chiều xuống cũng trắng tay.

Thôi thì cứ thế tỉnh hay say
Sắc sắc, không không cũng Túy này.
Tự thú lần này xin cạn chén,
Nợ đời phải trả dẫu không vay.

Chúc thư

Gói hộ dùm ta mảnh huyết bào
Vào trong yếm trah81m buộc quai thao,
Để nhớ một thời không chiến bại
Trò chơi sinh tử tựa chiêm bao.

Chôn hộ dùm ta đoạn tiểu đao
Vàng trắng thiên cổ những năm nào
Để cho vầng sa1nmg vây huyết lạnh
Ấm lại hồn ta đã ba đào.

Cải táng dùm ta xác ngựa già
Bên sông dưới núi địa linh xa
Thương qua một đời công hãn mã
Cùng ta ngang dọc giữa ta bà.

Riêng em nhớ giữ giùm trong áo
Một chút tình ta rất thật thà
Thể phách muôn đời là tro bụi
Tinh anh hoa gấm vẫn sáng lò.

Gói, chôn, cải táng hay giữ hộ
Xin nhớ đề danh: lính da vàng.

MỤC LỤC

Phương Triều Vài cảm nghĩ / 07
Nguyễn Lập Đông tâm cảm / 12
Lạc vào thơ / 13
Chân dung tự họa / 14
Như kinh nhật tụng / 15
Có phải là tôi / 17
Chữ nghĩa về đầu / 18
Khúc dạo đầu / 19
Nụ hôn / 20
Một thoáng hương đưa / 22
Lặng lẽ riêng mình / 24
Hệ lụy / 27
Quá đổi lạ lùng / 29
Lời xưng tội sau cùng / 32
Nhan sắc / 34
Tình si / 36
Tự đứng / 38
Ngất ngưỡng đường thi / 39
Trước sau / 40
Điều lý câu rê / 42
Trái đắng / 44
Trong viện bảo tàng / 46
Vô âm / 48
Tiếng đàn / 49
Cũng đàn / 50
Thiên thu huyết lạnh / 51

Hai đầu thương nhớ / 53
Đối diện / 54
Nghịch lý / 55
Tặng phẩm / 56
Từ đó có thơ / 59
Vẫn vui với đời / 61
Phong trần mấy độ / 63
Nguyệt cầm đã vỡ / 65
Sắc hoa / 67
Những điều rất thật / 68
Trừ tịch / 70
Xuân trong mắt túy / 72
Mùa Xuân và tết thần thờ / 74
Mùa Xuân chưa về / 76
Chuốc rượu cùng Xuân / 78
Xuân qua / 79
Còn đó điều gì / 82
Sắc phượng hồng / 84
Mùa hè của túy / 85
Đỗ quyên / 86
Nắng gió hè xưa / 88
Biển nhớ bờ quen / 90
Trăng cũ / 92
Cúc xưa / 93
Trăng đầy / 94
Hà nội ngày về / 96
Thu tím trường xưa / 98
Mẹ và tôi / 101
Phi tuyết / 104

Ý riêng / 105
Lễ Mẹ Á đông / 106
Huyền sử / 108
Sóng vỗ bờ ta / 109
Một mình trên vịnh / 111
Trên đôi can vê / 113
Ý ngã tâm nâng / 115
Tĩnh thức / 116
Tĩnh trai / 117
Vẫn là khách trú / 118
Chờ / 119
Nén hương lòng / 121
Một đời biệt hải / 122
Kính ngư vượt sóng / 125
Tiễn đưa / 127
Điệu Flaminco cuối cùng / 129
Đồng cốt / 132
Thủy hử quan / 135
Thiện ngôn / 137
Trầm hương / 139
Nụ cười nước mắt / 140
Nhật nguyệt thảng trầm / 142
Lời thì thầm của đất / 144
Khi dòng sông ngủ / 146
Điệp khúc / 148
Đồng cảm / 150
Gõ cửa / 152
Biết chỗ nào về / 154
Tài hoa / 156

Lời cảm ơn /158
Máu lửa và thơ /160
Cảm /163
Thủ đức lại về /164
Ngựa hồ gió bắc /166
Bóng chiều / 168
Máu cũ /170
Bài tụng tháng tư /172
Còn đó oan khiên /174
Uống rượu một mình /177
Vết thương /179
Phần nộ ca /181
Người ngợm /183
Lại giỡn mặt đời / 184
Hậu cảnh / 185
Bút và dao /187
Đổi đời /189
Lại tự trào /190
Ngộ cố tri /192
Dã quỳ vẫn nở /195
Nỗi buồn tôi /197
Tự thú /199
Chúc thư /201

dã quỳ vẫn nở
Thơ Túy Hà
Kẻ sĩ ấn hành 2008

thư hoạ : vũ hồi
phụ bản: phạm ngũ yên
ng.hà
kỹ thuật: đỗ dzũng
trình bày bìa và lay out: steven trần

Tác giả giữ bản quyền.
copyright@2008 by trần thanh hà/ túy ha
tuyha007@gmail.com

Quê hương vẫn còn thắp đống dầy
Tâm hồn là ngọn lửa thi gan
Đốt trăm năm vẫn không lạc điệu
Ý muốn tìm vẫn tâm hồn non
Tùng Ho